

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE

HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

Hudební umění

Flétna

DIPLOMOVÁ PRÁCE

FLÉTNISTA VOJTĚCH LINDAUR

BcA. Marie Benetková

Vedoucí práce: prof. Radomír Pivoda

Oponent práce: prof. Jiří Válek, odb. as. Mario Mesany

Datum obhajoby: 7. 6. 2016

Přidělovaný akademický titul: MgA.

Praha, 2016

ACADEMY OF PERFORMING ARTS IN PRAGUE

MUSIC AND DANCE FACULTY

Music Art

Flute

MASTER´S THESIS

FLUTIST VOJTĚCH LINDAUR

BcA. Marie Benetková

Thesis advisor: prof. Radomír Pivoda

Examiner: prof. Jiří Válek, odb. as. Mario Mesany

Date of graduate: 7. 6. 2016

Academic title granted: MgA.

Prague, 2016

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem magisterskou práci na téma

Flétnista Vojtěch Lindaur

vypracovala samostatně pod odborným vedením vedoucího práce a s použitím uvedené literatury a pramenů.

Praha, dne 30. 4. 2016

podpis diplomanta

Upozornění

Využití a společenské uplatnění výsledků diplomové práce, nebo jakékoliv nakládání s nimi je možné pouze na základě licenční smlouvy tj. souhlasu autora a AMU v Praze.

Abstrakt

Diplomová práce „*Flétnista Vojtěch Lindaur*“ popisuje životní osudy Vojtěcha Lindaura, významné hudební osobnosti západních Čech druhé poloviny 20. století. Zachycuje jeho uměleckou dráhu, počátky studia hry na flétnu, působení v Divadle J. K. Tyla v Plzni i v Plzeňském rozhlasovém orchestru. Zaměřuje se na flétnistovu pedagogickou praxi, aktivity v oblasti komorní hry a nahrávací činnost. Vzpomínky flétnistových kolegů přibližují lidský portrét Vojtěcha Lindaura. Součástí práce je seznam skladeb flétnistou interpretovaných při koncertních večerech západočeské pobočky Svazu českých skladatelů a koncertních umělců, soupis operních premiér provedených během Lindaurovy rozsáhlé praxe orchestrálního hráče a rejstřík flétnistových nahrávek pořízených v plzeňském rozhlase.

Abstract

Diploma thesis „*Flutist Vojtěch Lindaur*“ deals with the personality of Vojtěch Lindaur, one of the most significant West Bohemian musicians living and working in the second half of 20th century. It captures his career, the very beginnings of playing the flute, engagement in the J. K. Tyl Theatre in Pilsen and Radio Symphony Orchestra in Pilsen. The Diploma thesis focuses on the flutist's pedagogical career, activities in the field of chamber music and recording activities. Memories of the musician's colleagues bring information about the personality of Vojtěch Lindaur. The Diploma thesis also contains list of contemporary pieces interpreted by Vojtěch Lindaur, registry of recordings made in 1960s and 1970s in the Pilsen Radio recording studio and list of opera premiers interpreted by Vojtěch Lindaur in the J. K. Tyl Theatre from 1956 to 1990.

Klíčová slova

Vojtěch Lindaur, Flétna, Plzeň, Divadlo J. K. Tyla, západočeská pobočka SČSKU, Plzeňský rozhlasový orchestr.

Keywords

Vojtěch Lindaur, Flute, Pilsen, J. K. Tyl Theatre, West Bohemian Department of the Union of Czech Composers and Interpreters, Pilsen Radio Orchestra.

Bibliografický záznam

Benetková, Marie. *Flétnista Vojtěch Lindaur [Flutist Vojtěch Lindaur]*. Praha: Akademie múzických umění v Praze, Hudební fakulta, Katedra dechových nástrojů, 2016. 63 s. Vedoucí diplomové práce prof. Radomír Pivoda.

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala prof. Radomíru Pivodovi za podnětné rady a připomínky během vedení mé diplomové práce. Dále děkuji flétnistově dceři PhDr. Martě Ulrychové za důležitá doporučení a mé nasměrování v počátcích práce. V neposlední řadě bych ráda poděkovala flétnistovým přátelům, kteří se se mnou podělili o vzpomínky na osobnost Vojtěcha Lindaura, jmenovitě paní Petře Šanderové, Ivetě Legátové, Janě Ryškové a dalším. Jsem vděčná všem, kteří se přímo i nepřímo podíleli na vzniku této práce.

Obsah

SEZNAM POUŽITÉHO OZNAČOVÁNÍ A ZKRATEK.....	- 8 -
SEZNAM ILUSTRACÍ.....	- 9 -
ÚVOD.....	- 11 -
1. ŽIVOTNÍ OSUDY VOJTĚCHA LINDAURA.....	- 12 -
1.1 DĚTSTVÍ A STUDIUM NA VOJENSKÉ HUDEBNÍ ŠKOLE	- 12 -
1.2 VOJENSKÁ SLUŽBA	- 17 -
1.3 DIVADLO J. K. TYLA V PLZNI.....	- 18 -
1.4 PLZEŇSKÝ ROZHLAS	- 23 -
1.5 SPOLUPRÁCE S DALŠÍMI ORCHESTRY A AMATÉRSKÝMI TĚLESY	- 28 -
1.6 KOMORNÍ HRÁČ	- 29 -
1.7 PEDAGOGICKÁ ČINNOST.....	- 32 -
1.8 OSOBNOST VOJTĚCHA LINDAURA – ZE VZPOMÍNEK PŘÁTEL	- 33 -
2 HUDEBNÍ PLZEŇ 2. POLOVINY 20. STOLETÍ.....	- 39 -
2.1 PARK KULTURY A ODDECHU PLZEŇ.....	- 40 -
2.2 PLZEŇSKÉ DIVADLO 2. POLOVINY 20. STOLETÍ	- 42 -
3 UMĚLECKÁ ČINNOST VOJTĚCHA LINDAURA	- 43 -
3.1 SÓLOVÉ VYSTOUPENÍ S PRO	- 43 -
3.2 KONCERTY PŘI SČSKU	- 43 -
3.3 KONCERTY PŘI KPH – DOHLEDANÉ V ARCHIVU M. PLZNĚ.....	- 48 -
3.4 PREMIÉRY OPER V DJKT	- 48 -
3.5 NAHRÁVKY PŘI PLZEŇSKÉM STUDIU ČESKÉHO ROZHLASU	- 55 -
ZÁVĚR.....	- 60 -
POUŽITÉ INFORMAČNÍ ZDROJE	- 61 -

Seznam použitého označování a zkratek

DJKT	Divadlo J. K. Tyla v Plzni
KPH	Kruh přátel hudby
LŠU	Lidová škola umění
POSZU	Pěvecké a orchestrální sdružení západočeského učitelstva
PLS	Plzeňský lidový soubor
PRO	Plzeňský rozhlasový orchestr
SČSKU	Svaz českých skladatelů a koncertních umělců
VHŠ	Vojenská hudební škola v Praze

Seznam ilustrací

Obrázek č. 1: Flétnista Vojtěch Lindaur

(ŠPELDA, Antonín. Hudební Plzeň 1960-1982. Plzeň: Národní výbor města Plzeň a Český hudební fond v Praze, 1985)

Obrázek č. 2: Ukázka ze „sólobůchu“, do kterého si flétnista při studiích na VHŠ vypisoval orchestrální party

(Archiv Marty Ulrychové, in: ULRYCHOVÁ, Marta. Flétnista Vojtěch Lindaur. In: Jižní Plzeňsko : historickovlastivědný sborník muzea jižního Plzeňska v Blovicích. Blovice: Muzeum Jižního Plzeňska v Blovicích, 2010, (8), s. 85-105.) (Dále jen Ulrychová, M. 2010)

Obrázek č. 3: Vojtěch Lindaur v orchestru DJKT (1955)

(Ulrychová, M. 2010)

Obrázek č. 4: Flétnista v orchestřišti DJKT – při představení Smetanovy Prodané nevěsty, listopad 1980 (v zadní řadě druhý zleva)

(Ulrychová, M. 2010)

Obrázek č. 5: Plzeňská dvanáctka, 1969

(Ulrychová, M. 2010)

Obrázek č. 6: S prof. Antonínem Špeldou při koncertě ve Smetanově síni Státní vědecké knihovny v Plzni (1970)

(Ulrychová, M. 2010)

Obrázek č. 1: Flétnista Vojtěch Lindaur

Úvod

Plzeňský flétnista Vojtěch Lindaur patřil k významným hudebních osobnostem západních Čech druhé poloviny 20. století. Svým profesionálním přístupem, výrazným hudebním i nástrojovým talentem a bezesporu i osobním kouzlem vzbuzoval během veřejných vystoupení obdiv publika i kolegů hudebníků.

Vojtěch Lindaur byl také mým prvním flétnovým pedagogem na Základní umělecké škole Sokolovská v Plzni. Zažila jsem pana profesora v posledních letech jeho pedagogické dráhy - strávili jsme spolu tři roky a troufám si tvrdit, že přestože ve svých dětských letech jsem si to plně neuvědomovala, osobnost tohoto velkého člověka mne v jistém ohledu inspirovala a v hudebním světě provází dodnes.

Ne náhodou si i dnes živě pamatuji, jak jsme v dětství s rodinou pravidelně navštěvovali abonentní představení Divadla J. K. Tyla v Plzni, jehož orchestru byl Vojtěch Lindaur členem. Ihned po vstupu do hlediště jsem natahovala uši, přítomnost pana učitele v orchestřišti byla totiž vždy zřejmá podle nezaměnitelných tónů rozehrávajících se flétny – a jako malý žák jsem měla nesmírnou radost, když ze svého čestného místa opětoval mé pozdravy do druhé řady.

Až mnohem později jsem zjistila, jak široký měl Vojtěch Lindaur pracovní záběr. Účinkoval sólově, byl členem operního orchestru Divadla J. K. Tyla, Plzeňského rozhlasového orchestru, během života pedagogicky působil na Západočeské univerzitě, Konzervatoři i Základních uměleckých školách. Jeho jméno se stalo ozdobou plzeňského hudebního dění a daleko překročilo hranice města. Sám flétnista se cítil nejvíce poctěn, když se o něm pochvalně vyjádřil jeho velký vzor Géza Novák.

Ačkoliv Vojtěch Lindaur v roce 2004 zemřel, jeho jméno zůstalo v povědomí mnoha hudebních příznivců. Rozhodla jsem se mu proto věnovat téma své diplomové práce a zmapovat flétnistovy životní osudy, profesní dráhu a odkaz, který svým bohatým životem zanechal.

1 Životní osudy Vojtěcha Lindaura

1.1 Dětství a studium na Vojenské hudební škole

Vojtěch Lindaur se narodil 11. července 1932 v obci Útušice na jižním Plzeňsku. Jeho rodiče Antonie a Václav Lindaurovi provozovali místní hostinec (dnes čp. 63), který rodině připadl jako dědictví po Vojtěchových prarodičích z matčiny strany. Ačkoliv malý Vojtěch nevyrostal v hudebnickém prostředí, lze předpokládat, že právě venkovské bály a tancovačky doprovázené živou muzikou, které se v sále hostince pravidelně odehrávaly, přispěly k chlapcovu ranému hudebnímu vnímání a rozvoji. Je také zajímavé, že sňatkem Antonie Lindaurové a Václava Lindaura došlo ke spojení dvou rodin shodného příjmení. To nebylo v Útušicích zvláštností, jen v roce 1923 bylo jméno Lindaur vedeno u sedmi popisných čísel a konkrétní rodiny se od sebe rozlišovaly přívlastkem získaným podle jednotlivých chalup.¹

Hudební talent lze v rodině Lindaurových předpokládat u Vojtěchova strýce z matčiny strany, flétnistova jmenovce Vojtěcha Lindaura.² Působil jako řídící učitel v nedalekých Štěnovicích a jako absolvent učitelského ústavu v Plzni ovládal obligátní hru na housle.³

Spontánní muzikalita se podle rodinných svědectví u malého Vojtěcha projevovala již v dětství. Vzpomínky Lindaurovy sestry Libuše Vildové například zachycují situaci, kdy *„...v pěti letech pochodoval za doprovodu dechové hudby spolu s rekruty z Útušic do Doudlevec, a to ke zděšení rodičů, kteří o jeho „výletu“ neměli tušení.“*⁴ Základní hudební vzdělání získával malý Vojtěch během válečných let formou lekcí hry na housle. K žákům z okolních vesnic v té době dojížděl na kole soukromý učitel a dle sestřiny výpovědi Lindaur tyto hodiny snášel

¹ Jméno vychází pravděpodobně z německého slova Lindau, kdy se ale první nositelé tohoto příjmení v obci objevili, není dnes zatím spolehlivě doloženo.

² Vojtěch Lindaur, flétnistův strýc, je zároveň dědečkem hudebního publicisty Vojtěcha Lindaura (nar. 1957)

³ ULRYCHOVÁ, Marta. Flétnista Vojtěch Lindaur. In: Jižní Plzeňsko : historickovlastivědný sborník muzea jižního Plzeňska v Blovicích. Blovice: Muzeum Jižního Plzeňska v Blovicích, 2010, (8), s. 85-105. (Dále jen Ulrychová, M. 2010)³ Ulrychová, M. 2010, s. 103

⁴ Ulrychová, M. 2010, s. 103

s nelibostí. Před pedagogovým příjezdem si často nacházel důmyslné úkryty na nejrůznějších místech v domě i okolí.⁵

Vojtěch Lindaur vystudoval obecnou školu v Útušicích, poté v roce 1942 pokračoval na měšťance ve Štěnovicích, kde se jeho vyučujícím stal strýc Vojtěch. Vzpomínky na školní léta zůstaly silně poznamenány válečnými událostmi v tehdejší Československu.⁶ Jako malý chlapec mimo jiné s nadšením prožíval osvobození kraje americkou armádou, tím spíše, že vojáci osvoboditelské armády byli ubytováni v sále otcova hostince.⁷

Po absolvování obecné školy rodina rozhodovala o Vojtěchově budoucím povolání. Ze dvou možností – profese hudebníka nebo kuchaře – nakonec zvítězila první jmenovaná. V roce 1947 úspěšně složil přijímací zkoušky na Vojenskou hudební školu v Praze (dále jen VHŠ), sídlící v té době v karlínských kasárnách Jana Žižky, a po další dva roky se stal jejím hudebním chovancem.

Nutno dodat, že v poválečných letech panoval o studium na VHŠ velký zájem, jednalo se totiž o jedinou školu svého druhu u nás. Ročník 1947 patřil co do počtu žáků k nejsilnějším⁸, ke studiu tehdy nastoupilo 147 chovanců a 135 jich školu úspěšně absolvovalo.⁹ Úkolem VHŠ bylo vychovávat muzikanty pro vojenské hudby, přijetí na školu proto znamenalo sloužit alespoň 6 let v armádě.

Přijímací zkoušky se skládaly ze hry na nástroj, testu sluchové a intonační způsobilosti a hudební teorie (tzn. jakéhosi přehledu základních hudebních znalostí). Každý žák školy musel během studia účinkovat v orchestru dechovém a smyčcovém, chovanci proto byli školeni ve hře na dva nástroje. Při přijímacích zkouškách v roce 1947

⁵ Ulrychová, M. 2010

⁶ Během leteckých náletů rodina nacházela úkryt v kamenném sklepě hostince. Na konci válečných let byli potom v sále hostince Lindaurových ubytováni tzv. národní hosté. (Ulrychová, M. 2010)

⁷ Viz. poznámka č. 5

⁸ Společně s ročníkem 1946, kdy ke studiu nastoupilo 161 žáků a 133 studium dokončilo.

⁹ Klub absolventů VHŠ: Tabulky počtů [online]. 2013 [cit. 2016-03-29]. Dostupné z: <http://www.kavk.cz/pdf/pocty.pdf>

zasedali v komisi inspektor vojenských hudeb Jan Uhlíř a velitel školy Jindřich Praveček.¹⁰ „Za to, že jsem flétnistou, mohou populární vojenští kapelníci J. U. a J. P. Ti mne přesvědčili, že mám mimořádné dispozice pro hru na flétnu, a tak jsem se do toho dal. Vyplatilo se to.“¹¹ Uvedl Vojtěch Lindaur v novinovém rozhovoru při příležitosti svých 65. narozenin. V dobových seznamech žáků školy je u flétnistova jména vedena dvojice nástrojů flétna - bicí¹², flétnovým pedagogem byl po celé dva roky studia Karel Richter¹³.

Studium na vojenské hudební škole znamenalo pro mnoho žáků oproti dosavadním životním zkušenostem velkou změnu. Každý den měl stanovený pevný řád: budíček v šest hodin ráno, po něm ihned rozcvička na dvoře kasáren. Po dopolední a odpolední výuce hry na nástroje žáky čekala hudební teorie a branná cvičení.¹⁴ Hudební teorie se vyučovala v rozsahu maximálně šest hodin týdně se zaměřením na všeobecnou nauku o hudbě, intonaci a rytmus. Chovanci byli ubytováni v ložnicích, které zároveň sloužily jako cvičebny, instrumentální učebny, jídelny i místo odpočinku. Výuka hry na nástroje probíhala hromadně na pokojích, žáci hráli unisono stupnice s akordy i další cvičení, čímž mimo jiné rozvíjeli schopnost naslouchat a hráčsky se přizpůsobit svým kolegům. Od druhého ročníku ve studiu přibyla orchestrální hra v rozsahu čtyř hodin týdně.¹⁵

Atmosféru školních let 1947-1949 ve svém článku výstižně shrnuje hornista Jan Homan:

„Doba „malin nezralých“ nás, ročníky 1931 – 33, zastihla v Praze, ve zdech kasárenských, kde tehdy VHŠ sídlila. Karlínská kasárna, doširoka

¹⁰ JANSÁ, Jindřich. Jak jsem se stal žákem VHŠ. Informační zpravodaj Klubu absolventů Vojenské konzervatoře – VHŠ Svazu vojáků v záloze ČR, 2008, 93, s. 11.

¹¹ (pd). Když se flétna stane osudem. Plzeňský kulturní přehled Kultura. 1997, (červenec), s. 7.

¹² Informační zpravodaj Klubu absolventů Vojenské konzervatoře – VHŠ Svazu vojáků v záloze ČR, 2007, 87.

¹³ Citace viz. pozn. 10. Jméno Karel Richter se vyskytuje v několika pramenech týkajících se studia Vojtěcha Lindaura, v dobových seznamech školy je ovšem pedagog veden jako Josef Richter.

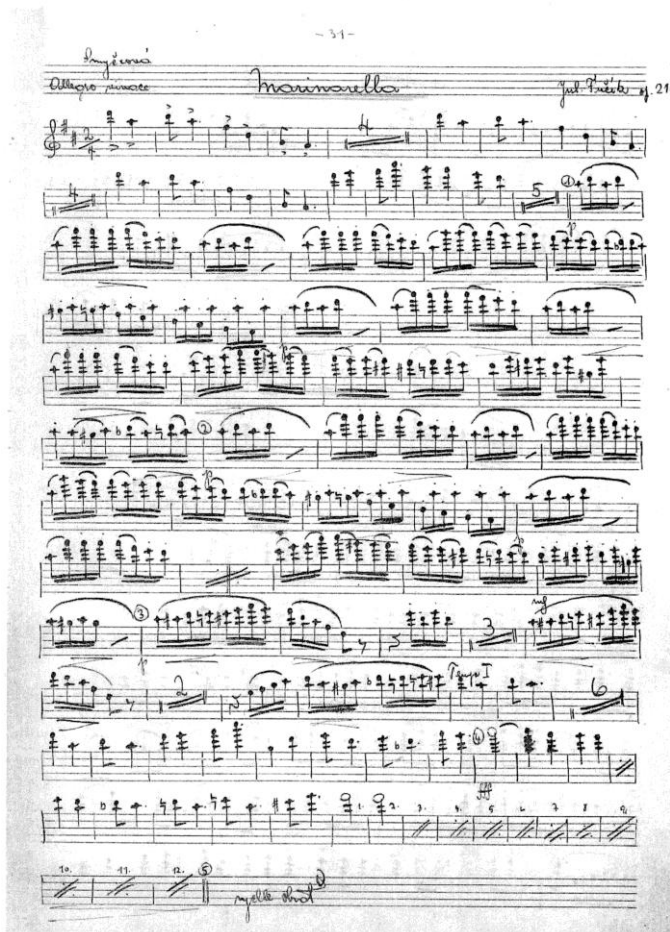
¹⁴ JANSÁ, Jindřich. Jak jsem se stal žákem VHŠ (2. část). Informační zpravodaj Klubu absolventů Vojenské konzervatoře – VHŠ Svazu vojáků v záloze ČR, 2008, 94, s. 13.

¹⁵ Almanach 85 let existence VHŠ (1923 - 2008). In: Klub absolventů VHŠ [online]. Praha, 2013 [cit. 2016-03-15]. Dostupné z: <http://www.kavk.cz/pdf/almanach.pdf>

rozkročená budova, se stala domovem po celé dva roky klukům, kteří se rozhodli – lépe řečeno – za které rozhodli rodičové – tedy klukům, kteří se měli stát vojenskými hudebníky. Opravdový, laskavý, bezpečný domov jistě vypadá zcela jinak. Zdálo se však, že bude nutné strohou vojenskou budovu na nějaký čas akceptovat. Ubytování, jaké dosud nikdo z nás dříve nezažil: společná ložnice a zároveň učebna, i místo, kde se na nástroje cvičilo, stísněný prostor, zcela zaplněný lůžky, skříňkami, kufry, pulty, nástroji i hlukem, který nastal po budíčku a končil po večerce. Po několika prvních týdnech zmatků došlo poznenáhla k přijatelné formě soužití. ... Hlavní náplní dne byla hudba, múza z nejpřednějších, velmi brzy se začaly ukazovat první náznaky talentů, menší či větší schopnost zvládat první kroky ve hře na ten který nástroj. Dnes, v roce 2004, se jeví tehdejší úroveň výuky jako vynikající – už po několika týdnech vznikaly mezi žáky první, velmi různé komorní soubory. Skutečně po několika měsících už bylo možno kvalitně muzicírovat. ... Společné vyučování mělo blahodárny vliv na schopnost všímat si jeden druhého a umět se přizpůsobit v rytmu, ladění i dynamice. ... - to vše posilovalo vědomí souhry a žáky vedlo k dobré orientaci pro budoucí hru v orchestru. Zde, v orchestru, problémy nebyly - ve třídě patřilo k povinnosti orchestrální party zvládat, žáci je dobře znali. Dirigent pak vlastně hlídal tempo, dynamiku, kázeň. ... Jako třešnička na dortu orchestrální hry působila radost, opojení masivním zvukem a vědomí, že právě „JÁ“ hraji a spoluvytvářím tu zvukovou nádheru. ... Doba dvou let pro studium hudby, to je doba vražedně krátká. Přesto, díky základům, díky instruktorům (jak se kantorům říkalo), opouštěli VHŠ šikovní hudebníci, kteří se neztratili, kteří na tvrdou školní dobu vzpomínají.“¹⁶

¹⁶ HOMAN, Jan. Vzpomínka na karlínskou VHŠ. Informační zpravodaj Klubu absolventů Vojenské konzervatoře – VHŠ Svazu vojáků v záloze ČR, 2004, 80, s. 1.

První školní rok Vojtěcha Lindaura na VHŠ byl zahájen 3. září 1947.¹⁷ Součástí školního života se stala účast na mnoha hudebních akcích, návštěvy divadel a také pravidelné besedy s osobnostmi současné hudby. Žáci VHŠ tak měli jedinečnou možnost setkat se s

Obrázek č. 2: Ukázka ze „sólóbůchu“, do kterého si flétnista při studiích na VHŠ vypisoval orchestrální party

Vítězslavem Novákem, Aloisem Hábou, Václavem Trojanem, Rafaelem Kubelíkem, Jaroslavem Kociánem, Václavem Dobiášem, Emilem Františkem Burianem a dalšími.¹⁸ Z pohledu dnešní metodiky výuky hry na flétnu se studijní tempo, kdy musí student během dvou let spolehlivě zvládnout základy techniky hry na nástroj, zdá být více než unáhlené, žáci tehdejší VHŠ však díky různorodým hudebním podnětům získali všeobecný přehled jak o skladbách uváděných armádními

kapelami, tak i o klasickém nástrojovém repertoáru.

Absolventský koncert ročníku 1947-1949 VHŠ se konal 16. června 1949 ve Smetanově síni Obecního domu v Praze. Na programu se podílel sto třiceti členný smyčcový a dechový orchestr složený ze žáků druhého ročníku pod vedením por. Hynka Sluky, zazněla například

¹⁷ JANSÁ, Jindřich. Jak jsem se stal žákem VHŠ. Informační zpravodaj Klubu absolventů Vojenské konzervatoře – VHŠ Svazu vojáků v záloze ČR, 2008, 93, s. 11.

¹⁸ Ulrychová, M. 2010

Smetanova polka „Ze studentského života“ nebo Dvořákův Slovanský tanec č. 9.¹⁹

1.2 Vojenská služba

Na konci školního roku 1949 opouštěli absolventi VHŠ ústav se závěrečným vysvědčením a také s umístěnkou k některé z vojenských hudeb. Zde měli nalézt budoucí uplatnění a odsloužit minimálně šesti letou vojenskou povinnost, která začala nástupem do školy. Již jako student docházel Vojtěch Lindaur na výpomoc do nejrůznějších orchestrů, mimo jiné dojížděl do Benešova, kde jeden z kapelníků školy vedl amatérský symfonický orchestr.²⁰

Po ukončení studia byl Lindaur přidělen k posádkové hudbě 35. pěšího polního pluku v Plzni, kterou tehdy vedl proslulý vojenský kapelník a skladatel Karel Eška. Na osobnost Karla Ešky Vojtěch Lindaur v rozhovorech s vděčností vzpomíná, při svém působení v plzeňské kapele získal cenné první zkušenosti, ze kterých mohl čerpat v další hráčské praxi.

¹⁹ Přesný program absolventského koncertu si poznamenal a v roce 2009 ve zpravodaji absolventů a pamětníků VHŠ zveřejnil hornista Jindřich Jansa:

Otakar Ostrčil: Selská slavnost, symfonický obraz (orchestr)

Jaroslav Kocián: Serenáda pro housle s průvodem malého orchestru (hraje Zd. Leibl)

Josef Haydn: Koncert pro hoboj s doprovodem klavíru – 1. věta (hraje Mil. Hašek, ob a Ot. Tvrď, kl)

Frant. Škvor: Grand septuor koncertante pro smyčcový kvartet, hoboj, klarinet a fagot (hrají Mil. Hašek, ob, Jan Urban, cl, Vlast Mandous, fg)

Ladislav Dusík: Duo pro harfu a klavír s doprovodem lesních rohů, op. 36-38 (hrají V. Tyl, harfa, Stan. Martinec, klavír, Ot. Tvrď a Jan Homan, horny)

Bedřich Smetana: Vzpomínka pro violoncello a klavír (hrají Vlast. Velan, vcl, Ot. Tvrď, klavír)

Josef Nešvera: Moravč, kvartet lesních rohů

Vít Nejedlý: Vítězství bude naše, symfonický pochod (dechový orchestr)

Bedř. Smetana: Ze studentského života

Ant. Dvořák: Slovanský tanec č. 9

Cit. JANSÁ, Jindřich. Jak jsem se stal žákem VHŠ (3). Informační zpravodaj Klubu absolventů Vojenské konzervatoře – VHŠ Svazu vojáků v záloze ČR, 2008, 95, s. 16.

²⁰ FIALA, Jaroslav. Za flétnistou Vojtěchem Lindaurem. Plzeňský kulturní přehled Kultura, červen 2004, s. 6.

Již v počátcích 50. let mladého flétnistu provázela pověst pohotového a schopného muzikanta a se svolením vojenského kapelníka vypomáhal v operním orchestru Divadla J. K. Tyla v Plzni. Následovaly další pracovní nabídky – na pozici učitele na vojenské hudební škole ve Spišském Podhradí (kam byla VHŠ krátce po Lindaurově absolutoriu z pražských kasáren přestěhována) nebo na místo flétnisty v hudbě Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého (zde našli prestižní uplatnění mnozí z Lindaurových bývalých spolužáků).

Vojtěch Lindaur se nakonec po odsloužení vojenské povinnosti rozhodl pro změnu. V jeho osobním životě došlo v té době k důležitým událostem, když se v srpnu 1951 oženil s Martou Michálkovou a v únoru 1952 se mu narodila dcera Marta. Z rodinných důvodů proto v roce 1953 vojenskou kapelu opustil a odešel do civilu.

Následoval úspěšný konkurz na pozici flétnisty do Rozhlasového orchestru v Ostravě, ale také do operního orchestru Divadla J. K. Tyla v Plzni (dále jen DJKT). Domácí prostředí západních Čech zůstalo flétnistovi souzeno. Po zralé úvaze se rozhodl na místě, které znal z předchozích výpomocí, setrvat a po celý svůj život patřil k nejvýraznějším osobnostem plzeňského hudebního tělesa.²¹

1.3 Divadlo J. K. Tyla v Plzni

Po nástupu do plzeňské opery zaujal Vojtěch Lindaur pozici druhé flétny s povinností pikoly. Divadla v té době hrála na dvou scénách a vzhledem k tomu, že flétnista od nástupu do opery vypomáhal také v operetním orchestru, jednalo se o práci na plný úvazek. K povinnosti operního orchestru dodnes patří odehrát i některá baletní představení, v kapelách tak docházelo k častým výpomocem, střídáním a přesunům mezi budovami.

V roce 1953 členové dechové sekce operního orchestru utvořili Dechový kvintet DJKT. Vojtěch Lindaur patřil k vyhledávaným komorním

hráčům, jeho hráčská pohotovost a schopnost se přizpůsobit znamenaly v tomto směru jednoznačnou výhodu. Při pohledu na Lindaurovu

Obrázek č. 3: Vojtěch Lindaaur v orchestru DJKT (1955)

uměleckou činnost je také zřejmé, že dechový kvintet patřil k nejčastějším komorním uskupením, jichž byl členem (již během studií na VHŠ hrál v dechovém kvintetu, v rámci

koncertů Parku kultury a oddechu v Plzni následovaly další příležitosti). Od založení kvintetu DJKT se Lindaaur ujal flétnového partu, jeho spoluhráči se stali hobojsista Ladislav Rubáš, klarinetista Karel Hejtmánek, fagotista Ladislav Šmídl a hráč na lesní roh Václav Beránek. Ve stejném složení soubor vystupoval celých dvacet let. Účastnil se nejrůznějších koncertů při Parku kultury a oddechu v Plzni (dále jen PKO)²², hrál na vernisážích, pořadech pro děti a mládež a spolupracoval s Pěveckým a orchestrálním sdružením západočeského učitelstva. V roce 1973 nahradil hornistu Beránka hráč na lesní roh Milan Bačík, o dva roky později ho zastoupil Jiří Žurek. Do repertoáru souboru patřila klasická díla W. A. Mozarta nebo J. Haydna, uváděny byly také skladby soudobých autorů (V. Trojan nebo M. Ots).²³

Po nástupu do divadla setrval Vojtěch Lindaaur na pozici druhé flétny pouze tři roky. Velmi brzy mu bylo nabídnuto místo prvního

²¹ Ulrychová, M. 2010

²² Park kultury a oddechu v Plzni – viz. strana 40

²³ ŠPELDA, Antonín. Průvodce hudební Plzní. Plzeň: Krajský výbor Svazu zaměstnanců školství, vědy, umění a tisku v Plzni, 1960.

flétnisty, které do této doby zastával služebně starší kolega František Žižka. Ten se necítil výměnou nijak dotčen, mezi oběma flétnisty po celý život platilo věrné přátelství jak v zaměstnání, tak v osobním životě. Stejně harmonické vztahy panovaly v celé dechové sekci operního orchestru DJKT.²⁴

V průběhu svého působení v orchestru DJKT prošel Vojtěch Lindaur érou sedmi šéfů: František Belfín, Bohumír Liška, Karel Vašata, Oldřich Kříž st., Josef Chaloupka, Oldřich Bohuňovský a Petr Kofroň. Mezi dalšími dirigenty, pod jejichž taktovkou byla operní představení provedena, můžeme jmenovat Alberta Rosena, Jiřího Kouta nebo Petra Vronského.²⁵

Bohumír Liška patřil k dirigentům, kteří Vojtěcha Lindaura pozitivně ovlivnili a k nimž podle dochovaných svědectví choval velkou úctu (dirigent flétnistu také vyzval a inspiroval k účasti na dalších kulturních projektech). Bohumír Liška nastoupil na post šéfa plzeňské opery z brněnského angažmá v roce 1955 a setrval až do svého odchodu do Prahy v roce 1967. Za jeho působení byl na plzeňských jevištích uváděn na svou dobu progresivní a zajímavý program, který místní operu posunul mezi přední české scény - to také jistě

Obrázek č. 4: Flétnista v orchestřišti DJKT – při představení Smetanovy Prodané nevěsty, listopad 1980 (v zadní řadě druhý zleva)

přispělo k pozitivnímu ladění a výkonům všech členů orchestru. Liška byl příznivcem symfonické, oratorní a kantátové tvorby, operní orchestr tak nezřídka prováděl některá díla koncertně. Jeho pojetí děl Leoše Janáčka podle dochovaných rozhovorů Vojtěcha Lindaura výrazně

²⁴ Ulrychová, M. 2010

²⁵ viz. pozn. č. 24

nadchlo, to vše se také odrazilo ve flétnistově rozhodnutí v místním orchestru setrvat.

Po odchodu Bohumíra Lišky z plzeňské opery na dirigentském místě působily i další významné osobnosti. Během éry Karla Vašaty do orchestru nastoupil Josef Chaloupka, dirigent opery Národního divadla, který již během prvních inscenací v Plzni potvrdil své mimořádné umělecké kvality. Mezi další flétnistovy oblíbence patřil Albert Rosen, pod jehož vedením nastudoval mnohé plzeňské i české premiéry.

Za Vašatova působení orchestr s úspěchem provedl inscenace Musorgského Borise Godunova, Händelova Tamerlana, Čajkovského Čarodějky nebo Verdiho Dožete benátského a Nabucca. Proběhla také plzeňská premiéra Pskoviťanky (stala se první operou Nikolaje Rimského-Korsakova na plzeňské scéně), Cikkerova Jánošíka nebo česká premiéra opery Daisi gruzínského skladatele Zakaria Paliašviliho. Na programu byly časté inscenace českých oper – Hry o Marii Bohuslava Martinů, Manželské kontrapunktiky Jiřího Pauera, Z mrtvého domu Leoše Janáčka nebo Pauerův Zdravý nemocný.

Za éry Oldřicha Kříže dirigent Josef Chaloupka nastudoval a s pozitivním ohlasem provedl opery Kateřina Izmajlova Dmitrije Šostakoviče, Juliettu Bohuslava Martinů nebo Ostrčilovo Honzovo království. Dirigent Jiří Malát se zasloužil o původní premiéru tetralogie komických oper Jiřího Štěpánka Biblické panoptikum, s pozitivním hodnocením provedl také v roce 1982 Stravinského operu Život prostopášníka.²⁶

V době, kdy Vojtěch Lindaur zahájil své působení v plzeňské opeře, se v rámci představení běžně uplatňovala živá scénická hudba - mezi jejími autory lze jmenovat například hornistu orchestru DJKT Artuše Rektoryse. Stejně jako v současné době, šlo mezi hudebníky o vítanou změnu. Flétnista Lindaur tak vystoupil ve scéně Komediantů při

²⁶ ŠPELDA, Antonín. Hudební Plzeň 1960-1982. Plzeň: Národní výbor města Plzeň a Český hudební fond v Praze, 1985.

Smetanově Prodané nevěstě, jako pikolista uváděl příchod pašeráků v autorově Hubičce, objevil se jako člen malých kapel v inscenaci Drdovy pohádky Dalskabáty, hříšná ves aneb Zapomenutý čert (1960), v Životu Josefa Nikolaje Reje z Naglovic (1966) či v komedii Jaroslava Tafela a Jaromíra Otty Karla Strašlivé hodování aneb Don Žán (1972).

Během výpomocí v operetním souboru se Lindaur seznámil s hudbou tehdy začínajících a na českých a slovenských scénách popularity stále nabývajících muzikálů. Pod taktovkou Jiřího Kouta například na scéně Malého divadla v roce 1967 odehrál muzikál My Fair Lady.

Pro trojici flétnistů Vojtěcha Lindaura, Františka Žižku st. a Františka Švejdu v 70. letech divadlo zakoupilo sadu zobcových fléten. Stalo se tak v době, kdy se u nás nástroje těšily stále větší oblibě, Vojtěch Lindaur tím získal jedinečnou možnost se s flétnami seznámit a nabyté zkušenosti využít při koncertování i v budoucí pedagogické praxi.²⁷

Za celou dobu působení v divadle provedl flétnista 455 premiér, z toho 235 operních, 86 operetních a 66 baletních představení, v 63 případech se jednalo o koncertní večery operního orchestru. Většinu děl nastudoval v několika provedeních. Sedmkrát to byla Carmen Georgese Bizeta, často se také uváděly Smetanovy opery: šestkrát Prodaná nevěsta, pětkrát Tajemství, ve stejném počtu Hubička, čtyřikrát Dalibor a Dvě vdovy, třikrát Braniboři v Čechách, Libuše a Čertova stěna. Z Dvořákova díla byly opakovaně provedeny opery Rusalka (šestkrát), Jakobín (pětkrát), Čert a Káča (čtyřikrát), z Janáčkova díla lze jmenovat premiéry oper Příhody lišky Bystroušky (pětkrát), Její pastorkyňa (čtyřikrát) a Káča Kabanová (třikrát). Ze světového repertoáru můžeme v záznamech nalézt Bohému Giacoma Pucciniho (čtyři provedení), Toscu (tři provedení) a Madame Butterfly (tři provedení), z díla Giuseppe Verdiho La traviatu (čtyři provedení), Rigoletto (tři provedení) nebo

Maškarní ples (tři provedení). Zaznamenáno je také několik inscenací Eugena Oněgina Petra Iljiče Čajkovského (čtyřikrát), Fausta a Markétku Charlese Gounoda (třikrát) a Fidelia Ludwiga van Beethovena (třikrát).²⁸

Na pozici první flétny setrval Vojtěch Lindaur až do roku 2000. V divadle strávil úctyhodných 49 let, poslední premiérou, kterou se vší profesionalitou odehrál, bylo v říjnu 2002 pod taktovkou Jiřího Štrunce představení Smetanovy Prodané nevěsty. S operním orchestrem se rozloučil 24. 11. 2002 uvedením Německého requiemu Johanna Brahmsa pod vedením téhož dirigenta.²⁹

1.4 Plzeňský rozhlas

Rozhlasové vysílání v Plzni se začalo formovat v souvislosti s koncem druhé světové války a bezprostředně po ukončení okupace se přidružilo k vysílání Českého rozhlasu. Již ve 40. letech disponoval plzeňský rozhlas kvalitním technickým vybavením, které umožňovalo vytvářet hodnotné hudební i kulturní materiály, podporoval současnou hudební tvorbu, a v rámci tehdejšího Československého rozhlasu hrála plzeňská pobočka již od samého vzniku přední roli. Západočeský rozhlas kolem sebe sdružoval významné hudební osobnosti, ze skladatelů můžeme jmenovat Zdeňka Lukáše, Jiřího Málka, Jana Slimáčka, Zdeňka Bláhu, Jaroslava Krčka a další.³⁰

²⁷ Ulrychová, M. 2010

²⁸ viz. pozn. č. 27

²⁹ viz. pozn. č. 27

³⁰ ŠPELDA, Antonín. Plzeňský rozhlasový orchestr 1946 - 1981. Plzeň: Hudební redakce Čs. rozhlasu v Plzni, 1982.

Vojtěch Lindaur spolupracoval s rozhlasovým studiem již v době svého nástupu do plzeňského divadla. Účastnil se mnoha pořadů a projektů, jako výpomocný hráč figuroval hned v několika hudebních

Obrázek č. 5: Plzeňská dvanáctka, 1969 (ve spodní řadě první zleva)

tělesech. Jednalo se o Plzeňský lidový soubor, interpretující folklorní tvorbu a úpravy lidových písní západních Čech, dechové hudby (Plzeňka a Plzeňská dvanáctka), různá komorní uskupení

a především Plzeňský rozhlasový orchestr.

Práce v rozhlase pro flétnistu znamenala novou dimenzi pracovního nasazení – zkoušky Plzeňského rozhlasového orchestru (dále jen PRO) probíhaly dopoledne, zatímco lidové a dechové hudby natáčely v noci. Jednalo se také o nové interpretační zkušenosti, velmi brzy se Vojtěch Lindaur začal profilovat nejen jako orchestrální a komorní hráč, ale také jako sólista. Není třeba doplňovat, že s působením v divadle se jednalo o plné pracovní vytížení, k němuž se v Lindaurově pracovním rozvrhu později přidala ještě pedagogická činnost.³¹

Během angažmá v PRO měl flétnista možnost spolupracovat s významnými dirigentskými osobnostmi své doby. Mezi jinými se jednalo o Václava Talicha, Františka Stupku, Václava Neumanna, Břetislava Bakalu, Václava Smetáčka, Ludovíta Rajtera, italského dirigenta Roberta Benziho, arménské dirigenty Arama Chačaturjana a Rafila Mangasarjana, ruského dirigenta Arnolada Katze a další. Vedle

³¹ Ulrychová, M. 2010

nich se v roce 1968 opět setkal s Bohumírem Liškou, který v čele orchestru stanul již coby dirigent opery Národního divadla v Praze. Během hostování Bohumír Liška s orchestrem úspěšně provedl Suitu Příhody lišky Bystroušky Leoše Janáčka, kterou Lindaur pod dirigentovým vedením interpretoval již jako divadelní hráč, cyklus písní Nipponari Bohuslava Martinů a Brahmsovu 1. Symfonii c moll. Na podzim stejného roku už Liška PRO řídil v pozici šéfdirigenta (tentokrát s orchestrem nastudoval Symfoniettu Leoše Janáčka, Hovory galaxií plzeňského skladatele Jaroslava Klupáka a Dvořákovu symfonii G dur Anglickou).³²

Během 70. a 80. let vystupoval Vojtěch Lindaur při koncertech s PRO několikrát jako sólista. V roce 1974 interpretoval Tůmovu Partitu pro flétnu a orchestr, o dva roky později provedl Koncert C dur Andrého Ernesta Modesta Grétryho pro flétnu a orchestr. V osmdesátých letech se jednalo o flétnový koncert D dur Viléma Blodka a Koncert pro dvě flétny Františka Xavera Brixiho.³³

Zajímavou kapitolou v Lindaurově profesním životě (a v tehdejší době obecně velmi významné) se staly zahraniční zájezdy absolvované s rozhlasovým orchestrem. Na jaře roku 1968 se jednalo o koncertní cestu po Evropě, při které orchestr během dnů 26. 5. – 9. 6. navštívil německý Norimberk a italská města Terst, Ravennu, Veronu, Aquille, Bergam, Treviso a Arco. Pod vedením švýcarského dirigenta Antona de Baviera bylo provedeno velké oratorní dílo J. S. Bacha Pašije sv. Jana. Sólisty se stali I. Reichelt – soprán, N. Procter – alt, C. Gaifa a V. Jochims – tenor, G. Sarti a J. Stämpfli – bas, spoluúčinkoval smíšený a chlapecký sbor z Norimberka.

O dva roky později následoval zájezd pod taktovkou stejného dirigenta, orchestr interpretoval tentokrát dva náročné programy. Jeden obsahoval velkou mši h moll J. S. Bacha, při které s PRO vystupoval

³² FIALA, Jaroslav. 50 let umělecké činnosti Plzeňského rozhlasového orchestru. In: 50 let PRO. Plzeň: KS Esprit, 1996, s. 14-34.

³³ Kompletní seznam vystoupení s PRO viz. str. 43

Pěvecký sbor Československého rozhlasu v Praze (sbormistr M. Malý) a Dětský sbor pražského rozhlasu (pod vedením B. Kulínského). Sólové party přednesli G. Canas – tenor, G. Pappas a J. Stämpfli – bas, N. van der Speek – soprán, L. Valentini – mezzosoprán a V. Soukupová – alt, na varhany hrál J. Hora. Druhý program zahrnoval Magnificat č. 50 J. S. Bacha a Mozartovo Requiem. Koncertní cesta trvala tři týdny (25. 5. – 14. 6. 1970) a orchestr vystupoval opět v Itálii (Trento, Turino, Treviso, Mantova, Lucca, Aquilla, Padova, Verona, Benátky), ve Francii (Lyon) a Švýcarsku (Laussane a Ženeva).

Náročný program si flétnista zopakoval v roce 1974 při třetím turné s PRO ve dnech 3. – 18. 6. Orchestr provedl opět velké vokální formy, na jejichž interpretaci se podíleli dva dirigenti. Anton de Bavier řídil provedení Bachových Matoušových pašijí a tehdejší šéfdirigent Bohumír Liška s orchestrem nastudoval Stabat mater Antonína Dvořáka. Destinace zájezdu čítaly italská města (Padova, Vicenza, Benátky, Aquilla, Perugia, Florencie, Lucca, Verona, Mantova, Brescia, Bergamo) a rakouský Innsbruck. Sólisty v Bachově oratoriu se stali zahraniční pěvci, v Dvořákově Stabat mater sólové party přednesli přední členové Národního divadla v Praze (M. Machotková, B. Vítková, O. Spisar a E. Haken).

Čtvrtá Lindurova zahraniční cesta s PRO se uskutečnila až o deset let později, ve dnech 16. – 30. 5. 1984. Orchestr se během čtrnácti koncertů představil publiku jihozápadní Evropy v portugalských městech Portimo a Faro a španělské Seville, Badajos, Valencii, Aviles, Valladolid, Malaga, Gijon, Orense a dalších. Náplň dvou koncertních programů měla tentokrát komornější charakter a menší nástrojové obsazení a Vojtěch Lindaur při té příležitosti vystupoval jako sólista. Kromě flétnového koncertu C dur francouzského skladatele A. E. M. Grétryho byly na programu provedeny Symfonie D dur KV 133 W. A. Mozarta a Beethovenova 4. Symfonie B dur. Druhá koncertní řada uváděla předeheru k opeře Demetrio Josefa Myslivečka, Koncert pro housle a orchestr A dur, KV 219 W. A. Mozarta (sólový part přednesla Jitka

Nováková) a Mendelssohnovu 4. Symfonii A dur Italskou. Dirigentem byl tehdejší šéf orchestru Vít Micka.³⁴

Přestože byl flétnista jako člen Plzeňského rozhlasového orchestru během své kariéry několikrát přemlouván, aby se této činnosti věnoval výlučně, plzeňskou operu nikdy neopustil.

Neméně významné je působení Vojtěcha Lindaura ve folklórních souborech při plzeňském rozhlase. Jak již bylo zmíněno, nespočet snímků natočil s Plzeňským lidovým souborem (dále jen PLS), pro který ve své době skládal a upravoval písně komponista a dramaturg plzeňského rozhlasu Zdeněk Lukáš. Právě v Lukášově úpravě písně „Hájo, hájedlo“ v podání Věry Příkazské patří Lindaurova interpretace flétnového partu k nejpůsobivějším.

Vojtěch Lindaur vystupoval také se souborem Musica Bohemica vedeným Jaroslavem Krčkem. Díky této spolupráci pomohl Jaroslavův bratr klarinetista Josef jako obdivovatel flétnistovy hry v tehdejší době za riskantních podmínek obstarat Vojtěchu Lindaurovi dokonalejší koncertní nástroj.³⁵

Zásluhou rozhlasových nahrávek se do dnešní doby dochovala alespoň část hudebního umění Vojtěcha Lindaura. Fonotéka Českého rozhlasu obsahuje ve flétnistově podání díla doby baroka a klasicismu, na jejichž nastudování se tehdejší plzeňské studio zaměřovalo, ale i skladby romantismu a skladatelů 20. století. Díla interpretovaná Vojtěchem Lindaurem jsou na vlnách plzeňského rozhlasu vysílána i v současnosti, a to v rámci pořadu Světem vážné hudby. Dále se fond nahrávek PLS dnes podílí na programu hudebního pořadu Špalíček lidových písní a stopy dechové hudby se z éteru linou v pořadu Muziky, muziky. Soupis nahrávek Vojtěcha Lindaura v plzeňském rozhlasu je součástí této diplomové práce.

³⁴ TOMAŽIČOVÁ, Jana. Zahraniční zájezdy Plzeňského rozhlasového orchestru. In: 50 let PRO. Plzeň: KS Esprit, 1996, s. 36-38.

³⁵ Ulrychová, M. 2010

1.5 Spolupráce s dalšími orchestry a amatérskými tělesy

Vojtěch Lindaur v rámci své umělecké dráhy spolupracoval mimo jiné i s dalšími západočeskými orchestry. Na výpomoc dojížděl do Karlovarského symfonického orchestru nebo do Západočeského symfonického orchestru v Mariánských lázních. Hostoval v Jihočeské filharmonii, kam si ho pro provedení Smetanovy *Mé vlasti* speciálně vyžádal Václav Smetáček, a pravidelně zajížděl vypomáhat do Kraslic jako člen Dechového orchestru Amati Kraslice.

Nezřídka a rád přijímal pozvání do amatérských souborů. Obdiv k dirigentu Bohumíru Liškovi flétnistu zavedl do Pěveckého a orchestrálního sdružení západočeského učitelstva (dále jen POSZU), jehož zakládajícím členem byl právě šéf opery. Toto těleso sdružovalo amatérské i profesionální hudebníky plzeňského regionu a publiku při pravidelných koncertech představovalo díla českých i zahraničních autorů. Díky kontaktům z operního orchestru Lindaur působil v dalším amatérském tělese, Plzeňském komorním orchestru Odborového domu, kam ho zavedl přítel a koncertní mistr orchestru DJKT František Drs.

Za orchestrálního doprovodu flétnista několikrát vystoupil jako sólista. Se souborem POSZU 13. 4. 1965 provedl pod taktovkou Bohumíra Lišky Mozartův koncert G dur pro flétnu a orchestr, KV 313, společně s Karlovarským symfonickým orchestrem 5. 7. 1981 interpretoval Koncert pro flétnu skladatele Josefa Labického při příležitosti oslav skladatelova 100. výročí úmrtí (orchestr řídil Josef Hercl). V roce 1995 následovalo provedení Dvojkonzertu e moll pro příčnou a zobcovou flétnu Georga Philippa Telemanna. Spolu s Vojtěchem Lindaurem sólový part přednesl Jiří Stivín, interprety doprovázel komorní orchestr složený z hráčů DJKT pod vedením Františka Drse.

Kromě orchestrálních sdružení se flétnista též nebránil spolupráci s plzeňskými amatérskými sbory. Spolupracoval s plzeňským smíšeným sborem Česká píseň vedeným Zdeňkem Lukášem, Plzeňským ženským

komorním sborem řízeným Bedřichem Macenauerem a jemu také svěřeným Dětským sborem.³⁶

Marta Ulrychová ve svém článku týkajícím se umělecké činnosti Vojtěcha Lindaura zmiňuje flétnistovy účasti při každoročním provedení České mše vánoční „Hej, mistře“ J. J. Ryby. Společně se svými kolegy pravidelně 24. 12. vystupoval na kůru kostela sv. Jana Nepomuckého v Plzni a také v kostele Panny Marie Růžencové na Jiráskově náměstí v Plzni. Vzhledem k tomu, že se za komunistického režimu směly bohoslužby odehrávat pouze v odpoledních hodinách, stihl Lindaur vždy ještě půlnoční obřad v dobřanském kostele sv. Mikuláše, kde se navzdory zákazům vždy o jedenácté hodině večerní ke společnému vystoupení sešli amatérští i profesionální hudebníci. Z Prahy sem mimo jiné dojížděli členové České filharmonie violista Karel Špelina a houslista Michal Metelka.

Vojtěch Lindaur stabilně patřil k orchestru, s nímž každoročně (i přes riziko ztráty zaměstnání) připravoval Rybovu Vánoční mši profesor plzeňského gymnázia Jan Šmolík. Koncerty konané ve velkém sále plzeňského kulturního domu Peklo studentům i široké plzeňské veřejnosti každoročně předznamenávaly příchod vánoční doby.³⁷

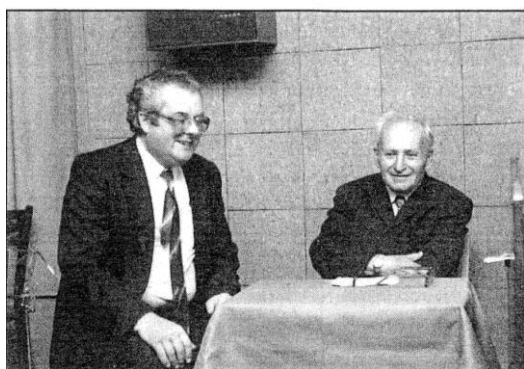
1.6 Komorní hráč

Z odkazu na způsob výuky na Vojenské hudební škole je patrné, že se Vojtěch Lindaur od začátků studia hry na flétnu aktivně účastnil komorních aktivit v ansámblech různého složení. Bezprostředně po příchodu do DJKT byl oslovován k příležitostné spolupráci z řad dalších instrumentalistů i zpěváků. Tato vystoupení bral velmi vážně a jen nerad některá z nich odmítal.

³⁶ Ulrychová, M. 2010

³⁷ viz. pozn. č. 36

Velmi často hrával v Západočeské galerii Masné krámy v Plzni, účastnil se zde výstav, odpoledních matiné i komponovaných pořadů hudby a slova. V západočeském regionu se flétnové koncerty

Obrázek č. 6: S prof. Antonínem Špeldou při koncertě ve Smetanově síni Státní vědecké knihovny v Plzni (1970)

odehrávaly také v jízdárně či kapli zámku Kozel, kapli lužanského zámku pro Plzeňskou pobočku Společnosti Antonína Dvořáka nebo v sále zámku v Manětíně pro místní Kruh přátel hudby. Ke spolupráci flétnistu nezřídka zval prof. Antonín Špelda, mimo jiné do svého rodného Švihova.

Díky výjimečným improvizacním schopnostem našel Vojtěch Lindaur uplatnění při vernisážích, pravidelně spolupracoval s plzeňským výtvarníkem Jiřím Kovaříkem. Z pražských lokalit účinkoval v Letohrádku Hvězda při nedělních pořadech např. s Tatianou Medveckou, Leo Marianem Vodičkou nebo Janem Kačerem.

Během komorních koncertů měl Vojtěch Lindaur možnost seznámit se s řadou významných hudebních skladatelů. Za doprovodu Petra Ebena například prvně interpretoval skladatelovu Sonatinu semplice pro flétnu a klavír.³⁸

V roce 1973 se (krátce po jejím založení) stal členem krajské pobočky Svazu českých skladatelů a koncertních umělců v Plzni (dále jen SČSKU). Je velmi pravděpodobné, že se tak stalo na pozvání aktivního organizátora hudebního života v Plzni a Lindaurova velkého přítele, prof. Antonín Špeldy. Při pravidelných večerech SČSKU hudební osobnosti západočeského kraje plzeňskému publiku představovaly skladby současných skladatelů. Z velké části se jednalo o díla technicky a interpretačně náročná, flétnista tak mohl naplno využít své

³⁸ Ulrychová, M. 2010

nástrojové dovednosti i hudební temperament. Zařadil se mezi vyhledávané hráče, prokazoval totiž výjimečnou pohotovost při hře „z listu“ a čtení autorských rukopisů.

Koncerty se zpočátku odehrávaly ve Smetanově síni Státní vědecké knihovny v Plzni, později byly přesunuty do přednáškového sálu Západočeského muzea v Plzni. Během zájezdových koncertů umělci účinkovali také v Praze, Ostravě, Brně, ale například i německém družebním městě Gera.

Vojtěch Lindaur nejčastěji vystupoval za klavírního doprovodu Karla Friesla nebo Jindřicha Durase, účinkoval s kytaristou Lubomírem Brabcem nebo jako člen dechového kvinteta společně s Vladimírem Pavlíčkem (hoboj), Karlem Pitrou (klarinet), Jindřichem Kolářem (lesní roh) a Vladimírem Tvrdým (fagot). Byl prvním interpretem náročného Divertimenta pro flétnu a klavír Jana Slimáčka, Mariánskolázeňských reflexí berlínského skladatele Kurta Dietmara Richtera a skladeb Jiřího Bažanta, Antonína Devátého, Ilji Hurníka, Jana Málka, Zdeňka Šestáka a dalších. Soupis koncertních vystoupení vypsany z programů uchovaných v Archivu města Plzně je součástí této práce.

V devadesátých letech po ukončení činnosti SČSKU Vojtěch Lindaur plynule pokračoval v členství v rámci Západočeského hudebního centra, které na program dříve jmenované organizace navázalo.³⁹

Na tomto místě bych ráda jmenovala výchovné koncerty, kterým se Vojtěch Lindaur průběžně během své profesionální kariéry věnoval. Účinkoval jako sólista, člen dechového kvintetu nebo POSZU. Spolupracoval nejčastěji s muzikology prof. Antonínem Špeldou, doc. Vlastou Bokůvkovou, PhDr. Vladimírem Koulou, PhDr. Ladislavem Brábkem (poslední dva jmenovaní se také kromě průvodního slova programu účastnili jako klavíristé) a metodikem hudební výchovy Karlem Maříkem. Se vzdělávacím programem navštívil mnoho mateřských, základních, středních i učňovských škol v Plzni a okolí. Bez

³⁹ Archiv města Plzně

nároku na honorář také neodmítal pozvání na vystoupení při domovech důchodců nebo pro své rodáky v Útušicích.⁴⁰

1.7 Pedagogická činnost

První pedagogické zkušenosti získal Vojtěch Lindaur prostřednictvím soukromého vyučování. Učil zdarma, své znalosti ochotně předával mladším kolegům stejným způsobem, jako to později činil v pozici vedoucího flétnové sekce DJKT.

Sama mohu potvrdit flétnistovu nezištnost při demonstraci svých vědomostí. Jako žačce mi pan profesor často a rád pro ukrácení hodiny vyprávěl historky z flétnového světa. Ovládal dokonale konkurzní flétnové party a nespočet „švindlů“ hmatů, které v nich dokázal pohotově využít a mně v okamžiku bez přípravy předvést. Pamatuji si, jak pro pobavení říkal, že se jako mladý student všechna místa naučil originál hmaty - a následně se zklamáním při koncertních vystoupeních svých flétnových vzorů zjistil, jak je možné si práci ulehčit. Mohu dnes jen litovat, že z pohledu desetiletého žáka mi v paměti utkvěl spíše smysl těchto příběhů než jejich konkrétní obsah.

Profesionální pedagogická dráha Vojtěcha Lindaura začala v 60. letech při 3. Lidové škole umění (dále LŠU) sídlící v té době v Husově ulici v Plzni. Škola byla založena v roce 1964 a stala se druhou LŠU v Plzni, která nabízela výuku hry na dechové nástroje. V pedagogickém sboru se sešli tehdejší členové plzeňských orchestrů a své žáky dle vlastních zkušeností vedli kromě sólových hodin ke komorním aktivitám a hře ve školním orchestru vedeném ředitelem školy Václavem Kovandou. 3. LŠU udržovala styky s hudebními školami v Německu v okolí města Gera a podnikala časté výměnné koncerty. Bylo pověstné, že při žákovských koncertech 3. LŠU účinkovali pravidelně i jejich profesori, čímž šli svým svěřencům za vzor.⁴¹

⁴⁰ Ulrychová, M. 2010

⁴¹ ŠPELDA, Antonín. Hudební Plzeň 1960-1982. Plzeň: Národní výbor města Plzeň a Český hudební fond v Praze, 1985.

Pro své pedagogické úspěchy při soutěžích v sólové i komorní hře byl Vojtěch Lindaur osloven Plzeňskou konzervatoří a od roku 1976 na částečný úvazek rozšířil řady místního pedagogického sboru. V materiálech konzervatoře je flétnistovo jméno mezi učiteli školy vedeno ve školních letech 1976/1977-1981/1982, dále pak 1988/1989-1995/1996 a 1998-2000. Vyučoval převážně vedlejší předměty (komorní hra, orchestrální party), zkušenosti měl ale i jako pedagog hlavního oboru.⁴²

V letech 1992-1999 působil jako pedagog flétnové hry při katedře hudební kultury na Pedagogické fakultě ZČU.

Po roce 1989 došlo k převratným změnám v základním uměleckém školství týkajícím se přejmenování škol i personálního přeobsazení jejich vedení. Vojtěch Lindaur se v této době rozhodl přijmout výhodnější místo učitele na 5. ZUŠ Sokolovská v Plzni a na místě setrval do roku 2002. Svým žákům zůstal věrný až do své smrti, i v posledních dvou letech v případě potřeby ve škole zastupoval stálého vyučujícího.

Flétnista Vojtěch Lindaur zemřel po těžké nemoci na interní klinice Fakultní nemocnice v Plzni – Bory 26. dubna 2004.

1.8 Osobnost Vojtěcha Lindaura – ze vzpomínek přátel

Během psaní diplomové práce jsem měla v rámci rozhovorů s flétnistovými přáteli možnost utvořit si určitý náhled na lidský profil Vojtěcha Lindaura. Mohu v tomto směru čerpat i z vlastní zkušenosti, která je sice pravděpodobně časem a dětským vnímáním mírně upravena, od názorů flétnistových pamětníků se však příliš neliší.

Obecný názor umělce popisuje jako velkou osobnost. Pracovitého člověka, který se přes své úspěchy a uznání okolí nenechal zaslepit vlastními ambicemi a touhou po zviditelnění. Celý život si udržel vnitřní pokoru a skromnost, se kterou k práci přistupoval. Byl člověkem harmonickým, neměl rád zbytečné konflikty.

⁴² Archiv konzervatoře Plzeň

Byl ochoten svému okolí pomoci bez očekávání zpětné vazby nebo ocenění. To se týkalo i hráčských zkušeností, které mladším kolegům někdy až marnotratně rozdával bez nároků na uznání. Názorem okolí na vlastní osobu se zbytečně nezabýval, své kolegy zásadně nehodnotil a vyhýbal se na toto téma jakýmkoliv spekulacím. Dá se říci, že osobnost Vojtěcha Lindaura vyzařovala charisma, které pozitivně působilo na flétnistovo okolí, a které lidé zpětně dokázali ocenit.

Na druhou stranu je také zřejmé, že Vojtěch Lindaur uměl žít naplno. Byl zábavným společníkem a velkým humoristou, vždy připraven sáhnout do rozsáhlé zásoby historek a udržet společnost v dobré náladě. Mnoho z těchto příběhů dodnes mezi plzeňskými přáteli koluje a já měla možnost se s nejedním z nich seznámit. Svým charakterem se ne všechny hodí být součástí diplomové práce, ráda bych ale uveřejnila vzpomínky na Vojtěcha Lindaura ze stran jeho kolegů, přátel nebo pamětníků.

1.8.1 Z pohledu kolegů

Svědectví kolegů Vojtěcha Lindaura z divadelního prostředí se mi podařilo získat prostřednictvím osobního setkání s flétnistkou operního orchestru Divadla J. K. Tyla paní Petrou Šanderovou. Vzpomínky dále doplňuje flétnistova žačka a též pozdější kolegyně z DJKT Iveta Legátová.

Obě flétnistky nastoupily do operního orchestru v letech 1989 a 1990 krátce po absolutoriu na plzeňské konzervatoři. S Vojtěchem Lindaur se znaly již z předchozích studií – Iveta Legátová jako flétnistova žačka při 3. LŠU v Plzni, Petra Šanderová si umělce vybavuje jako vstřícného, ale autoritu vzbuzujícího porotce při žákovských soutěžích LŠU.

V době, kdy flétnistky do divadla nastoupily, měl již Vojtěch Lindaur v plzeňských orchestrech velké jméno. Zastával místo prvního flétnisty v orchestru DJKT i plzeňském rozhlase, platil za respektovanou

osobnost a pro nově začínající hráčky byla velká výzva a ne vždy lehce splnitelný úkol s flétnistou udržet krok.

Vojtěch Lindaur patřil k oporám a předním „tahounům“ orchestru, jakmile se při představení orchestrální hra začala houpat a hrozil její rozpad, patřil mezi první, kteří nastoupili, a interpretací potřebné melodie situaci zachránil. Měl výborné tonální a harmonické cítění, v případě, že některý z hráčů vypadl, byl schopen z paměti dohrát sóla jiných nástrojů (Petra Šanderová vzpomíná na konkrétní případ hornového sóla).

Dozvěděla jsem se několik příhod z divadelního prostředí, které podle mého názoru dokonale vystihují flétnistovu osobu. V roce 1991 těsně před premiérou Pucciniho Bohémy se v divadle z neznámých důvodů ztratily flétnové party. Přestože došlo k intenzivnímu hledání, až do začátku představení se notový materiál nenalezl. Pro zdárný průběh představení tedy všechny tři hráči, první flétnista Vojtěch Lindaur i obě flétnistky v té době ještě s ne příliš obsáhlou orchestrální praxí, přistoupili na jedinou možnost - odehrát představení z partitury. Hráčsky obtížná situace se nakonec sama vyřešila tak, že Vojtěch Lindaur z listu četl všechna sóla, zatímco mu obě kolegyně noty obracely.

Je také zajímavé, že Vojtěch Lindaur patřil k osobnostem, které takzvaně nikdy nezahrály chybnou notu. Jeho výkony byly vždy suverénní a rytmicky přesné. Z notového zápisu v okamžiku přednesl z listu jakoukoliv melodii stylem mnohačetné reprízy. To se mu vymstilo při přátelském vtípku, kdy nejmenovaný kolega Vojtěchu Lindaurovi před operetním představením tajně do not dopsal po skončení čísla vymyšlenou kadenci – a flétnista ji později před publikem i udiveným dirigentem bez zaváhání přednesl.

Další příběh zachycující Vojtěcha Lindaura jako pohotového hráče se odehrál v roce 1992. Plzeňští hudebníci v té době získali možnost provést pod vedením Josefa Chaloupky v Karlínském divadle silvestrovský koncert, který byl v přímém přenosu vysílán. Došlo ke kuriózní situaci, kdy hráči v určitou chvíli dostali pauzu, v krátkém

okamžiku však byli povoláni k dalšímu hraní a živému přenosu. Protože polovina orchestru nebyla u svých pultů, flétnista Lindaur opět s ostatními přítomnými zachraňoval situaci přednesem partů chybějících kolegů.

Při nezměrné laskavosti a kolegialitě dokázal být Vojtěch Lindaur jako vedoucí flétnové skupiny přísný a při práci nelibě nesl jakoukoliv nedůslednost. Flétnistky vzpomínají, že si při hraní netroufaly sedět s nohama křížem, také zdouhavá hledání tužek a psacích potřeb se při práci setkávala s Lindaurovým nepochopením.

Iveta Legátová na Vojtěcha Lindaura vzpomíná jako na laskavého, obětavého i zábavného učitele. Způsob jeho hry i výuky byl intuitivní, nebyl příliš metodicky promyšlený (jak ostatně bylo v té době zcela běžné), naopak vyplýval z přirozené muzikality. Žákům bez zbytečných slov předehrával, svou spontaneitou dokázal doslova strhnout. Používal různé mimohudební příměry, jimiž studenty dokázal navnadit („hrát jako sluníčko, foukat do lahve“ apod.)

Obětavost svým žákům projevoval také tím, že je ochotně vlastním vozem dopravoval na soutěže, Ivetě Legátové na více než rok zapůjčil vlastní nástroj – dlouhé roky hrál na flétenu Hammig s plastovým náustkem, než mu Josef Krček pomohl obstarat celokovový nástroj, apod.

Obě flétnistky také s obdivem vzpomínají na koncert v roce 1984, kdy Vojtěch Lindaur, v té době již jako vytížený orchestrální hráč, zcela z paměti a suverénně jako sólista s orchestrem přednesl Blodkův flétnový koncert D dur.⁴³

1.8.2 Z pohledu rodiče žáka (Eva Benetková)⁴⁴

Na tomto místě bych ráda citovala úryvky písemného sdělení Evy Benetkové. *„Pana Vojtěcha Lindaura jsem poznala v r. 1997, kdy učil moji dceru nultý a první ročník hry na příčnou flétenu. Při zápisech na*

⁴³ Petra Šanderová, Iveta Legátová – ústní sdělení.

⁴⁴ Eva Benetková, písemné sdělení.

počátku školního roku byl velice trpělivý a každému z rodičů pečlivě vysvětloval, jaký má mít přístup ke svému dítěti a jeho hře na hudební nástroj, a aby byli rodiče vstřícní. Nebyl při výuce přísný, dcera se na jeho hodiny těšila, a ačkoliv, jako každé dítě, občas svoji přípravu doma „ošidila“, neměla trauma (jako při dřívější výuce hry na zobcovou flétnu). ... Stávalo se, že mne, čekající na chodbě školy, p. Lindaur vyzval, abych se zúčastnila hodiny, a mezi výukou jsme si chvíli povídali o hudbě, o plzeňském divadle. Dá se říci, že díky jemu jsme od r. 1999 i přes velké pracovní vytížení začaly s dcerou pravidelně navštěvovat Velké divadlo v Plzni. ... Když naší hodinou končila výuka na ZUŠ, doprovázeli jsme se navzájem s p. Lindaurem k dopravním prostředkům a cestou jsme si měli co povídat. Vyvstala mi namátkou příhoda, kterou vyprávěl, když jsem si postěžovala, že jsem něco nestačila a nezvládla. Tehdy vzpomněl, jak absolvoval jedno turné v každé botě jiné. Ráno před odjezdem vstával první z rodiny, a aby nikoho v bytě nevzbudil, nerozsvítil si na předsíni, potmě se vypravil, vzal již od manželky sbalený kufr, obul na předsíni boty a vyrazil. Jaké bylo jeho překvapení, když ho přátelé cestou upozornili, že má každou botu jinou. Dovedl z této příhody udělat přednost a prohlásil, že je to v módě.“

1.8.3 Z pohledu žačky Vojtěcha Lindaura (MUDr. Lucie Trefilová)

Na závěr kapitoly příkládám písemné sdělení dlouholeté žačky Vojtěcha Lindaura výstižně shrnující společné pocity a vzpomínky flétnistových žáků na svého pedagoga.

Co se mi vybaví? Páteční soukromé hodiny hry na flétnu. Více než 10 let. Příjemné muzicírování s nesmírně laskavým a hudebně výjimečným učitelem. Přirozená autorita pana Lindaura a opravdový zájem o žáka dokázaly vzbudit nadšení pro hudbu, což jistě přispělo k tomu, že nejen já, ale celá řada jeho dalších studentů na něj dodnes ráda vzpomíná. Vždy jsem se těšila na advent, kdy jsem poctivě nacvičovala koledy za klavírního doprovodu jeho vnučky Elišky.

K panu Lindaurovi také neodmyslitelně patří působení v plzeňském divadle J. K Tyla. Flétnová sóla v jeho podání byla vždy vynikající díky brilantní technice a osobitému projevu. Na doporučení pana Lindaura jsem viděla nemálo operních představení, která divadlo uvádělo v 90. letech. Nikdy mi neopomněl před začátkem prvního jednání lehce zamávat ze svého stálého místa v orchestřišti. Dodnes na to s nostalgií vzpomínám.

Letos už bohužel uplynulo 12 let od jeho úmrtí. Odkaz pana Lindaura je však nadále přítomen díky tomu, co dokázal předat svým žákům, protože se mnozí z nich vydali na profesionální hudební dráhu⁴⁵.

⁴⁵ MUDr. Lucie Trefilová, písemné sdělení.

2 Hudební Plzeň 2. poloviny 20. století

Během pátrání v plzeňských archivech jsem měla možnost seznámit se s velkým množstvím dobových materiálů mapujících prostředí hudební Plzně v poválečném období a 50. letech minulého století. Vzhledem k dobovým a ideovým podmínkám bylo v této době ve městě zrušeno mnoho kulturních spolků, o to větší rozkvět však organizace zaznamenaly v následujících desetiletích. Zasloužili se o to aktivní příznivci hudby a západočeské metropole, kteří kulturní večery pořádali, i místní publikum, které tuto snahu odměňovalo svou přízní a vysokou návštěvností. Vojtěch Lindaurov byl významnou osobností plzeňského kulturního života, rozhodla jsem se proto v rámci své práce věnovat tomuto tématu prostor a charakterizovat základní činitele (ať už organizace či významné plzeňské osobnosti), kteří Lindaurovo umělecké působení formovali.

Za všechny příznivce a neúnavné podporovatele hudební Plzně bych ráda jmenovala prof. Antonína Špeldu, plzeňského doktora přírodních věd a zároveň aktivního hudebního znalce, který se oběma odvětvím dokázal věnovat naplno a s obdivuhodným nasazením. Působil v koncertním oddělení PKO a mnohé jeho publikace popisující prostředí hudební Plzně se mi staly cenným zdrojem při získávání informací pro tuto práci.

Velmi často jsem se také setkávala se jménem organizátorky hudebního života při Parku kultury a oddechu v Plzni (dále jen PKO) a oblíbené osobnosti hudební Plzně Milady Hoščálkové (1937-1996). S jejím jménem byly pro hostující umělce spojeny koncerty Kruhu přátel hudby (dále jen KPH) a díky její pečlivé přípravě každého koncertu se do Plzně vždy rádi vraceli. Během působení Milady Hoščálkové v koncertním oddělení PKO se rozrostl počet abonentů natolik, že oproti původnímu stavu, kdy se každý večer dvakrát opakoval v malém sále a jen „velké akce“ se odehrávaly v rozsáhlejších prostorách, bylo následně nutné všechny abonentní večery přenést do velkého sálu

Kulturního domu Peklo v Plzni (v roce 1972 byl počet abonentů koncertů KPH 228, v roce 1986 potom 440). Také za jejího působení došlo k rozšíření abonentních symfonických řad na dvě a nárůstu posluchačů během dvaceti let o jednu třetinu. Milada Hoščálková působila při PKO od 60. do 90. let a ještě před svým náhlým skolem v roce 1996 předala vedení PKO a veškeré pracovní znalosti své nástupkyni.⁴⁶

V následujících podkapitolách bych ráda shrnula základní kulturní organizace města Plzeň, jejichž prostřednictvím se Vojtěch Lindaur mohl věnovat umělecké činnosti a představit se plzeňskému publiku. Cílem této kapitoly je prostřednictvím historie institucí přiblížit dobové podmínky a okolnosti, které flétnistovu kariéru nepřímo určovaly.

2.1 Park kultury a oddechu Plzeň

Tato kulturní organizace byla založena v roce 1958 za účelem rozvoje a podpory kulturního života v Plzni. Svou činnost zahájila 15. 3. 1958 a již od počátku svého působení úzce spolupracovala s plzeňským rozhlasovým studiem a s ním spojeným Plzeňským rozhlasovým orchestrem.

Vedením koncertního oddělení PKO byla od roku 1955 pověřena Helena Lexová (bývalá sólistka plzeňské opery), v roce 1963 ji zastoupila Milada Hoščálková.

Od samého počátku existence organizace mohli diváci navštěvovat abonentní symfonické koncerty Plzeňského rozhlasového orchestru. V roce 1979 potom došlo k rozšíření abonmá na řady dvě – řadu A určenou náročnějším posluchačům a řadu B zahrnující populárnější repertoár. Na koncertech se publiku představovaly i orchestry hostující (nejčastěji Karlovarský či Západočeský symfonický orchestr, Česká filharmonie, ale také orchestry zahraniční).

⁴⁶ BOKŮVKOVÁ, Vlasta. Poděkování na závěr jubilejního roku. Plzeňský kulturní přehled. Prosinec 1993, s. 5.

Součástí umělecké činnosti PKO bylo od roku 1963 pořádání komorních večerů Kruhu přátel hudby. Koncerty KPH navazovaly na působení oblíbeného Plzeňského hudebního kruhu (ten od založení v roce 1938 až do zániku roku 1954 uspořádal 127 večerů komorní hudby, které se konaly v komornějším prostředí, nejčastěji ve Smetanově síni Státní vědecké knihovny v Plzni) a Sdružení pro komorní hudbu (založeno 1919, koncerty byly pořádány ve velkém sále Kulturního domu Peklo, později také Měšťanské Besedy). Pravidelné koncerty KPH se staly divácky velmi oblíbenými a měly velmi vysokou uměleckou úroveň.

Od roku 1973 organizace spolupracovala s krajskou pobočkou Svazu českých skladatelů a koncertních umělců (dále SČSKU). Ta domácím publiku na pravidelných koncertech přibližovala skladby soudobých (nejen) západočeských skladatelů. Vojtěch Lindaur byl členem SČSKU od roku 1973 a patřil k vyhledávaným interpretům náročných soudobých skladeb.

V rámci cyklu Mládež a kultura pořádal PKO výchovné pořady pro mládež.

Všech zmiňovaných kulturních událostí se flétnista Vojtěch Lindaur aktivně účastnil a pro svou profesionalitu patřil mezi organizátory i publikem k velmi oblíbeným interpretům.

K 1. 1. 1993 byl Park kultury a oddechu v Plzni sloučen s organizací Esprit, která přijala veškeré závazky PKO a dále pokračovala v rozvoji kulturního života v Plzni. Vedení města Plzně se v roce 2013 dohodlo na transformaci agentury Esprit, která tímto zanikla. Abonentní symfonické koncerty převzala v roce 1999 do svého působení Plzeňská filharmonie.⁴⁷

⁴⁷ inventář archivu m. Plzně; dále ŠPELDA, Antonín. Hudební Plzeň 1960-1982. Plzeň: Národní výbor města Plzeň a Český hudební fond v Praze, 1985.

2.2 Plzeňské divadlo 2. poloviny 20. století

V padesátých letech, kdy Vojtěch Lindaur nastoupil do plzeňského divadla, zajišťovaly divadelní provoz dvě plzeňské scény. Starší z nich, Malé divadlo, vzniklo v roce 1869 a nacházelo se v dnešní Goethově ulici. Budova původně německého divadla byla v roce 1977 nahrazena modernější zástavbou, nicméně ještě v polovině minulého století patřila mezi vyhledávaná kulturní zařízení. Události druhé světové války provoz plzeňských divadel silně narušovaly, krátce po osvobození však opět došlo k rozkvětu plzeňského divadelnictví a veškerá divadelní činnost byla obnovena. V rámci tohoto znovuotevření získala budova německého divadla název Malé divadlo a na místní scéně se uváděly komorní operety, muzikály a vybrané činohry.

Z technických důvodů došlo v roce 1966 k ukončení provozu Malého divadla. Náhrada vznikla přestavbou kinosálu původního kina Univerzita v dnešní Prokopově ulici, jejíž výsledkem bylo otevření a zahájení provozu Komorního divadla. To převzalo veškerý program Malého divadla, tedy operety, později i muzikály a některé činohry, a v neměnné podobě fungovalo až do předloňského roku 2014.

Hlavní scéna Velkého divadla byla vybudována v městských sadech v letech 1899-1902. Jeho budovu navrhl architekt Antonín Balšánek (mimo jiné autor Obecního domu v Praze) a dodnes patří k nejvýznamnějším kulturním památkám města. Budova je postavena v novorenesančním stylu, autorem opony byl významný malíř a západočeský rodák Augustin Němejc. Slavnostní otevření Velkého divadla proběhlo 27. 9. 1902 uvedením Smetanovy opery Libuše.⁴⁸

⁴⁸ ŠPELDA, Antonín. Průvodce hudební Plzní. Plzeň: Krajský výbor Svazu zaměstnanců školství, vědy, umění a tisku v Plzni, 1960.

3 Umělecká činnost Vojtěcha Lindaura

3.1 Sólová vystoupení s PRO⁴⁹

31. 1. 1974 František Tůma: Partita C pro flétnu a orchestr
dir. Josef Blacký
1. 5. 1976 Miroslav Juchelka: Romance pro flétnu
dir. Josef Blacký
30. 9. 1976 André Grétry: Concerto⁵⁰
dir. Bohumír Liška
9. 10. 1980 Frant. Xaver Brixi: Koncert pro 2 flétny
dir. Josef Blacký; flétny V. L. a Roman Drábek
11. 10. 1984 Vilém Blodek: Koncert pro flétnu D
dir. Vít Micka

3.2 Koncerty při SČSKU⁵¹

7. 10. 1964 Večer komorních skladeb
(19,30 Kluturní sál ZK ROH Leninových závodů v Plzni)
Jan Málek: Toccata à quattro pro flétnu, violu, violoncello a klavír
Vojtěch Lindaur – flétna, Karel Špelina – viola, Oldřich Jedlička – violoncello, František Rezek / Jindřich Duras – klavír
6. 6. 1966 Večer z děl západočeských skladatelů
Jiří Štěpánek: Stojím na červenou (píseň pro soprán s doprovodem dvou hoboju/fléten a dvou klarinetů)
6. 3. 1972 Novinky západočeských autorů
Oldřich Semerák: Komorní hudba II. pro flétnu, basklarinet, klavír a 3 bonga
Vojtěch Lindaur – flétna, Oldřich Jindra – basklarinet, Antonín Brejcha – klavír, Josef Doubek - bonga

⁴⁹ ŠPELDA, Antonín. Plzeňský rozhlasový orchestr 1946 - 1981. Plzeň: Hudební redakce Čs. rozhlasu v Plzni, 1982.

⁵⁰ Na původních plakátech je na programu uváděn Flétnový koncert W. A. Mozarta

⁵¹ Koncertní programy – viz. Archiv města Plzně

16. 10. 1972 Koncert z nové tvorby západočeských skladatelů
Karel Pexidr: Sonatina pro flétnu, fagot a harfu
 Vojtěch Lindaur – flétna, Ladislav Šmídl – fagot, Marie Kadlecová
 - harfa
2. 6. 1973 Večer k narozeninám Antonína Devátého
Ant. Devátý: Cyklus písní Vzpomínky pro střední hlas, flétnu a
 klavír
Ant. Devátý: Podzimní meditace a Burleska pro flétnu a klavír
14. 4. 1975 Koncert z díla Bořivoje Mikody
Bořivoj Mikoda: Sonáta pro flétnu, klavír a soprán, op. 8
 (jednovětá)
 Vojtěch Lindaur – flétna, Libuše Bláhová – soprán, Karel Friesl -
 klavír
17. 11. 1975 Večer pražských skladatelů
Zdeněk Šesták: Matamorfózy pro flétnu sólo
1. 12. 1975 Večer západočeských skladeb pro děti a mládež
Jan Slimáček: Čtyři invence pro flétnu sólo (Moderato-Andante-
 Fresco-Con affetto)
Jan Málek: Kontrapunktů pro nejmenší (sedm písniček na texty
 dětských autorů pro sbor, flétnu a bicí nástroje)
 Vojtěch Lindaur – flétna, Zdeněk Vimr – bicí, Ženský
 akademický sbor Pedagogické fakulty v Plzni (dir. PhDr.
 Jaromír Klobouk)
Jiří Štěpánek: Beránek měsíc (písně pro sbor s doprovodem
 flétny a kytary na básně Ch. Morgensterna)
 Vojtěch Lindaur – flétna, Eva Rozkoňová – kytara, sbor – viz.
 předchozí
17. 11. 1976 Skladby brněnských a západočeských autorů
 - konané v Brně (22. 11. v Plzni)
Ant. Devátý: Zpěvy domova (na počest XV. sjezdu KSČ) pro
 flétnu, violu a kytaru
 Vojtěch Lindaur – flétna, Lubomír Brabec – kytara, Jan Vacek -
 viola

- Oldřich Semerák: Komorní hudba III. (pro flétnu, hoboj, fagot, pozoun, klavír a bicí)
Vojtěch Lindaur – flétna, Jiří Hebda – ob, Jan Trávníček – fg, Josef Balek – pozoun, Frant. Rezek – klavír, Oldřich Bohatý – bicí
14. 2. 1977 Večer nové tvorby západočeských a pražských skladatelů
Jan Kubík: Dvě invence pro flétnu a kytaru
Vojtěch Lindaur – flétna, Lubomír Brabec – kytara
6. 3. 1978 Večer západočeských a pražských skladatelů
Jan Slimáček: Divertimento pro flétnu a klavír
Vojtěch Lindaur – flétna, Karel Friesl - klavír
2. 5. 1978 Komorní hudba socialistických zemí
Edward Boguslawski: Pět malých kusů pro flétnu solo
12. 6. 1978 Večer k 75. narozeninám Ant. Devátého a novinková díla pražských skladatelů
Ant. Devátý: Vzpomínky (cyklus pro střední hlas, flétnu a klavír)
Karel Rainer: Šest skladeb pro flétnu a klavír
12. 2. 1979 Hudba Jihomoravského a Západočeského kraje
Jaromír Bažant: Musica serena pro dvě flétny, kytaru a violoncello
Vojtěch Lindaur – flétna, Roman Drábek – flétna, Lubomír Brabec – kytara, Aleš Terš – violoncello
2. 4. 1979 Večer pražských a západočeských skladatelů
Jaromír Bažant: Plzeňské jarní nebe (pro ženský sbor, flétnu a harfu)
10. 9. 1979 Večer slovenské hudby (k 35. výročí SNP)
Miloslav Kořínek: Koncertní fantasie pro flétnu a kytaru
Vojtěch Lindaur – flétna, Lubomír Brabec – kytara
Milan Novák: Hudba pro flétnu a smyčcové kvarteto
Vojtěch Lindaur – flétna, Plzeňské rozhlasové kvarteto

19. 5. 1980 Gera – Plzeň
Achim Müller-Weinberg: Body a barvy pro flétnu a violu
 Vojtěch Lindaur – flétna, Jan Motlík – viola
Hansjürgen Schmidt: Monochromie pro flétnu solo
12. 1. 1981 Komorní hudba socialistických zemí
Kurt Dietmar Richter: Mariánskolázeňské reflexe pro flétnu solo
16. 2. 1981 Večer pražských a západočeských skladatelů
Jaromír Bažant: Cinque exercices pro flétnu, housle a klavír
 Vojtěch Lindaur – flétna, František Drs – housle, Jindřich Duras – klavír
15. 2. 1982 Večer západočeských skladatelů
Jiří Štěpánek: Jak byl napsán Robinson (pro komorní soubor)
8. 6. 1982 Komorní večer skladatelů socialistických zemí
István Láng: Damma breve pro flétnu solo
Osvaldas Balakauskas: Impresonata pro flétnu a klavír
 Vojtěch Lindaur – flétna, Karel Friesl – klavír
18. 10. 1982 Večer jubilantů O. Semeráka a E. Hlobila
Oldřich Semerák: Trialog pro flétnu, violoncello a klavír
30. 11. 1982 Večer sverdlovských a západočeských skladatelů
Vít Micka: Sonáta pro flétnu a klavír
 Vojtěch Lindaur – flétna, Vít Micka – klavír
13. 2. 1984 Večer sverdlovských a západočeských skladatelů
Jiří Štěpánek: Ruce – dvě písně pro soprán, flétnu a klavír
Jan Slimáček: O jaru a lásce – cyklus písní pro soprán, flétnu a klavír
12. 5. 1986 Večer západočeských a pražských skladatelů
Jiří Štěpánek: Hnětení hlíny pro flétnu, housle a bicí nástroje
 Vojtěch Lindaur – flétna, Jan Sedláček – housle, František Rezek – bicí
9. 6. 1986 Tvůrčí dílna ze skladeb J. Bažanta a J. Pauera
Jaromír Bažant: 5 exercices pro housle, flétnu a klavír

- Vojtěch Lindaur – flétna, Jan Sedláček – housle, Jindřich Duras – klavír
24. 11. 1986 Večer z tvorby bulharských a českých skladatelů
Sylvie Bodorová: Panamody pro flétnu a klavír
Vojtěch Lindaur – flétna, Karel Friesl – klavír
9. 2. 1987 Večer západočeských a pražských skladatelů
Jan Slimáček: Divertimento pro flétnu a klavír
Vojtěch Lindaur – flétna, Karel Friesl – klavír
27. 4. 1987 Tvůrčí dílna ze skladeb J. Štěpánka a K. Odstrčila
Jiří Štěpánek: Apoteóza na Jana Husa na středověký latinský text
pro tenor a instrumentální kvintet
Vojtěch Lindaur – flétna, Alfréd Hampel – zpěv, Karel Pitra – klarinet, Jan Motlík – viola, Vladimír Tvrdý – fagot, Eduard Spáčil – syntetizér
22. 6. 1987 Večer soudobé české hudby
Jaroslav Zich: Serenata Piccola pro dechový kvintet
Vojtěch Lindaur – flétna, Vladimír Pavlíček – hoboj, Karel Pitra – klarinet, Vladimír Tvrdý – fagot, Jindřich Kolář – lesní roh
23. 11. 1987 Večer sverdlovských a západočeských skladatelů
Miloš Šnejdar: Passacaglia a fuga pro dechový kvartet
Vojtěch Lindaur – flétna, Karel Pitra – klarinet, Václav Štengl – basklarinet, Vladimír Tvrdý – fagot
22. 2. 1988 Večer západočeských skladatelů
Antonín Devátý: Zpěvy o domově pro flétnu, kytaru a violu
Vojtěch Lindaur – flétna, Ant. Černý – kytara, Jan Motlík – viola
Eduard Spáčil: Quartetino di Pilsen pro flétnu, klarinet, fagot a klavír
Vojtěch Lindaur – flétna, Karel Pitra – klarinet, Vladimír Tvrdý – fagot, Jindřich Duras – klavír
11. 4. 1988 Večer západočeských skladatelů
M. Pešek: 2 miniatury pro flétnu a klavír
Vojtěch Lindaur – flétna, Jindřich Duras – klavír

13. 4. 1988 Tvůrčí dílna západočeských koncertních umělců
 Recitál V. Lindaura (flétna) a Karla Friesla (klavír)
 Na programu: G. F. Händel (Sonata a moll pro flétnu a klavír), F. Schubert (Introdukce a variace pro flétnu a klavír), E. Bozza (Image pro flétnu solo), O. Mácha (Variace pro flétnu a klavír)
14. 6. 1993 Soudobá tvorba západočeských skladatelů
Jan Slimáček: Divertimento pro flétnu a klavír
 Vojtěch Lindaur – flétna, Karel Friesl – klavír
Jiří Štěpánek: Trio pro flétnu, fagot a kytaru
 Vojtěch Lindaur – flétna, Z. Vlha – fagot, M. Sauer – kytara

3.3 Koncerty při KPH – dohledané v Archivu m. Plzně

10. 3. 1969 Francis Poulenc: Sonáta pro flétnu a klavír
 4. 10. 1971 Sergej Prokofjev: Sonáta pro flétnu a klavír, op. 94
 ?. ?. 1979 Francis Poulenc: Sonáta pro flétnu a klavír, V. Koula,
 klavír

3.4 Premiéry oper v DJKT

1955/1956

W. A. Mozart: Figarova svatba	11. 2. 1956	B. Liška
G. Verdi: Maškarní ples	24. 3. 1956	K. Vašata
B. Smetana: Dalibor	8. 5. 1956	B. Liška

1956/1957

P. I. Čajkovskij: Piková dáma	29. 9. 1956	A. Rosen
J. Hanuš: Plameny	8. 12. 1956	B. Liška
B. Smetana: Dvě vdovy	2. 3. 1957	K. Vašata
R. Wagner: Lohengrin	18. 5. 1957	K. Vašata
O. Zich: Malířský nápad		
G. Puccini: Gianni Schicchi	15. 6. 1957	B. Liška

1957/1958

G. Bizet: Carmen	5. 10. 1957	B. Liška
S. Prokofjev: Hráč	21. 12. 1957	A. Rosen
A. Dvořák: Čert a Káča	13. 4. 1958	K. Vašata
L. Janáček: Káťa Kabanová	31. 5. 1958	B. Liška

1958/1959

G. Verdi: Aida	27. 9. 1958	K. Vašata
B. Britten: Albert Herring	29. 11. 1958	B. Liška

1961/1962

Z. Fibich: Bouře	10. 2. 1962	K. Vašata
W. A. Mozart: Don Giovanni	29. 4. 1962	B. Liška
G. Rossini: Lazebník Sevilský	16. 6. 1962	K. Vašata

1962/1963

O. Jeremiáš: Enšpígl	21. 10. 1962	B. Liška
K. Kovařovic: Psohlavci	8. 12. 1962	K. Vašata

1964/1965

A. Dvořák: Dimitrij	31. 10. 1964	B. Liška
Z. Fibich: Šárka	16. 1. 1965	K. Vašata
L. Janáček: Příhody lišky Bystroušky	20. 3. 1965	B. Zoul
B. Smetana: Libuše	8. 5. 1965	B. Liška
G. Verdi: Troubadour	27. 6. 1965	K. Vašata

1965/1966

P. I. Čajkovskij: Eugen Oněgin	2. 10. 1965	J. Kout
J. Pauer: Zuzana Vojířová	5. 12. 1965	B. Liška
G. Puccini: Bohéma	19. 2. 1966	K. Vašata
L. van Beethoven: Fidelio	16. 4. 1966	B. Liška
A. Dvořák: Čert a Káča	11. 6. 1966	K. Vašata

1966/1967

G. Verdi: Othello	8. 10. 1966	B. Liška
G. F. Händel: Tamerlan	4. 3. 1967	K. Vašata
Ch. Gounod: Faust a Markétka	30. 4. 1967	F. Vajnar, J. Kout
B. Smetana: Čertova stěna	24. 6. 1967	K. Vašata

1967/1968

M. P. Musorgskij: Boris Godunov	5. 11. 1967	K. Vašata
G. Verdi: Nabucco	30. 12. 1967	J. Kout
A. Lortzing: Car a tesař	2. 3. 1968	J. Kout
R. Strauss: Růžový kavalír	18. 5. 1968	K. Vašata
B. Martinů: Hry o Marii	4. 7. 1968	K. Vašata

1968/1969

B. Smetana: Braniboři v Čechách	26. 10. 1968	J. Kout
Dobry večer, Mistře (Mozartův večer)	16. 11. 1968	K. Vašata
V. Novák: Zvíkovský rarášek,		
J. Pauer: Manželské kontrapunkt	14. 12. 1968	K. Vašata
B. Smetana: Prodaná nevěsta	23. 2. 1969	K. Vašata
G. Bizet: Carmen	29. 3. 1969	I. Hylas j. h
G. Puccini: Manon Lescaut	14. 6. 1969	J. Kout

1969/1970

G. Klebe. Figarův rozvod	11. 10. 1969	K. Vašata
L. Janáček: Z mrtvého domu	13. 12. 1969	K. Vašata
R. Wagner: Tannhäuser	31. 1. 1970	J. Kout
J. Cikker: Juro Jánošík	4. 4. 1970	K. Vašata
O. Nicolai: Veselé paničky windsorské	6. 6. 1970	J. Kout

1970/1971

Večer melodií Johanna Strausse ml.: Na krásném modrém Dunaji

	13. 9. 1970	J. Kout
B. Smetana: Hubička	17. 10. 1970	K. Vašata
Beethovenův večer: I. Symfonie G dur, IX. Symfonie d moll		
	15. 11. 1970	K. Vašata
P. I. Čajkovskij: Čarodějka	12. 12. 1970	K. Vašata
A. Dvořák: Rusalka	7. 2. 1971	K. Vašata
J. Pauer: Zdravý nemocný	13. 3. 1971	K. Vašata
G. Donizetti: Don Pasquale	10. 4. 1971	J. Kout
Večer slovanských skladatelů – Petr Iljič Čajkovskij: IV. Symfonie f moll		
Stanislav Moniuzsko: Předehra k opeře Halka		
Jiří Pauer: Volám vás, lidé		
	8. 5. 1971	K. Vašata
G. Puccini: Tosca	5. 6. 1971	K. Vašata
1971/1972		
G. Verdi: Dóže benátský	23. 10. 1971	K. Vašata
II. večer slovanských skladatelů: Jiří Pauer: Scherzo,		
Fryderyk Chopin: Koncert f moll pro klavír		
Petr Iljič Čajkovskij: V. symfonie e moll		
	19. 11. 1971	K. Vašata
L. Janáček: Její pastorkyňa	18. 12. 1971	K. Vašata
W. A. Mozart: Figarova svatba	12. 2. 1972	K. Vašata
A. Ponchielli: La Gioconda	3. 6. 1972	P. Vronský
J. Štěpánek: Biblické panoptikum	KD 27. 12. 1971	J. Doležal
1972/1973		
B. Smetana: Dvě vdovy	16. 9. 1972	K. Vašata
N. Rimskij-Korsakov: Pskoviťanka	4. 11. 1972	K. Vašata
E. Wolf-Ferrari: Zvědavé ženy	20. 1. 1973	P. Vronský
S. Mathus: Manželství je riziko	31. 3. 1973	K. Vašata
G. Verdi: Rigoletto	16. 6. 1973	P. Vronský

1973/1974

G. Donizetti: Lucrezia Borgia	22. 9. 1973	K. Vašata
G. Puccini: Turandot	9. 12. 1973	J. Chaloupka, j. h
G. Verdi: Falstaff	23. 2. 1974	K. Vašata
B. Smetana: Dalibor	4. 5. 1974	J. Chaloupka

1974/1975

H. W. Henze: Mladý lord	21. 9. 1974	K. Vašata
E. F. Burian: Maryša	14. 12. 1974	J. Chaloupka
G. Verdi: Maškarní ples	15. 2. 1975	K. Vašata
I. symfonický koncert	Bohuslav Martinů: Památník Lidicím P. I. Čajkovskij: Houslový koncert Ján Cikker: Matka a voják Leoš Janáček: Taras Bulba	
	1. 3. 1975	J. Chaloupka
Z. Paliašvili: Daisi	26. 4. 1975	K. Vašata

1975/1976

L. Janáček: Liška Bystrouška	20. 9. 1975	J. Chaloupka
Symfonický koncert:		
J. Pauer, A. Chačaturjan, A. Dvořák	1. 11. 1975	K. Vašata
P. I. Čajkovskij: Eugen Oněgin	6. 12. 1975	J. Chaloupka
C. Orff: Měsíc		
G. Puccini: Gianni Schicchi	6. 3. 1976	K. Vašata
G. Puccini: Madame Butterfly	24. 4. 1976	B. Čížek j. h.
G. Verdi: La traviata	30. 5. 1976	K. Vašata

1976/1977

Z. Fibich: Nevěsta Messinská	23. 10. 1976	K. Vašata
J. Offenbach: Hoffmannovy povídky	11. 12. 1976	I. Pařík
G. Rossini: Italka v Alžíru	23. 3. 1977	K. Vašata

D. Šostakovič: Kateřina Iymajlova	21. 5. 1977	J. Chaloupka
1977/1978		
W. A. Mozart: Cosi fan tutte	24. 9. 1977	I. Pařík
L. Janáček: Káťa Kabanová	17. 12. 1977	K. Vašata
G. Puccini: Bohéma	28. 1. 1978	I. Pařík
W. A. Mozart: Kouzelná flétna	29. 4. 1978	K. Vašata
1978/1979		
P. I. Čajkovskij: Piková dáma	30. 9. 1978	J. Chloupka, I. Pařík
B. Martinů: Julietta	16. 12. 1978	I. Pařík
Ch. F. Gounod: Faust a Markétka	24. 2. 1979	J. Chaloupka
R. Strauss: Arabella	19. 5. 1979	I. Pařík
1979/1980		
O. Ostrčil: Honzovo království	13. 10. 1979	J. Chaloupka, B. Macenauer
C. M. Weber: Čarostřelec	15. 12. 1979	I. Pařík
K. V. Molčanov: A jitra jsou zde tichá	15. 3. 1980	J. Chaloupka, I. Pařík
G. Bizet: Carmen	17. 5. 1980	J. Chaloupka, B. Macenauer
1980/1981		
B. Smetana: Hubička	13. 9. 1980	V. Cibulka
W. A. Mozart: Don Giovanni	20. 12. 1980	J. Chaloupka, V. Urban
F. Flotow: Marta	21. 3. 1981	V. Cibulka, B. Macenauer
J. Štěpánek: Biblické panoptikum	23. 5. 1981	J. Malát, B. Macenauer

1981/1982

J. Massenet: Manon	17. 10. 1981	J. Chaloupka, B. Macenauer
B. Smetana: Prodaná nevěsta	30. 10. 1981	J. Chaloupka
B. Martinů: Veselohra na mostě		
G. Donizetti: Zvonek	19. 12. 1981	J. Malát
B. Smetana: Tajemství	27. 2. 1982	J. Chaloupka, B. Macenauer
R. Wagner: Valkýra	24. 3. 1982	J. Chaloupka
I. Stravinskij: Život prostopášníka	15. 5. 19825	J. Malát

1982/1983

B. Smetana: Dvě vdovy	25. 9. 1982	J. Malát
G. Verdi: Macbeth	18. 12. 1982	J. Chaloupka, B. Macenauer
B. Martinů: Ariadna		
B. Bartók: Modrovousův hrad	16. 2. 1983	J. Malát
J. Haydn: Svět na měsíci	9. 4. 1983	J. Malát
I. Hurník: Rybáři v síti	4. 6. 1983	J. Chaloupka, B. Macenauer

1983/1984

G. Verdi: Nabucco	24. 9. 1983	J. Chaloupka, B. Macenauer
B. Britten: Zneuctění Lukrecie	17. 12. 1983	J. Malát
Symfonický koncert:		
J. Suk, A: Dvořák, B. Martinů	7. 2. 1984	J. Malát
B. Smetana: Braniboři v Čechách	10. 3. 1984	J. Chaloupka, B. Macenauer
I. Krejčí: Pozdvižení v Efesu	19. 5. 1984	J. Malát

1984/1985

Symfonický koncert:

A. Dvořák, B. Smetana	12. 9. 1984	J. Chaloupka
V. Kašík: Krysař	27. 10. 1984	J. Chaloupka, B. Macenauer
G. Rossini: Lazebník Sevillský	13. 1. 1985	J. Malát
Symfonický koncert:		
B. Martinů, D. Šostakovič	13. 2. 1985	J. Malát
1985/1986		
B. Smetana: Prodaná nevěsta	15. 2. 1986	J. Chaloupka
B. Smetana: Libuše	8. 3. 1986	J. Chaloupka
A. Dvořák: Jakobín	19. 4. 1986	J. Malát
G. Bizet: Carmen	21. 6. 1986	J. Chaloupka, B. Macenauer
1986/1987		
A. Dvořák: Rusalka	1. 11. 1986	J. Chaloupka
L. Janáček: Její pastorkyňa	17. 1. 1987	J. Malát
G. Puccini: Madame Butterfly	4. 4. 1987	J. Chaloupka
1987/1988		
A. Dvořák: Čert a Káča	26. 9. 1987	B. Liška
E. F. Burian: Opera z pouti	12. 12. 1987	B. Liška
J. Offenbach: Orfeus v podsvětí	23. 1. 1988	V. Podrazil
G. Verdi: Simon Boccanegra	30. 4. 1988	I. Pařík
W. A. Mozart: Figarova svatba	15. 6. 1988	I. Pařík ⁵²

3.5 Nahrávky při plzeňském studiu Českého rozhlasu⁵³

<i>datum</i>	<i>dirigent</i>	<i>další interpreti</i>
<u>Akimenko, Fjodor Stěpanovič: Idyla, op. 14 (upr. Jaroslav Láznička)</u>		
26. 10. 1976	dir. Bohumír Liška	PRO

⁵² Vzhledem k personálním změnám v Archivu DJKT nebylo možné do uzávěrky diplomové práce dohledat soupis operních premiér DJKT kompletní. Zbývající sezóny viz. kartotéka Archivu DJKT.

⁵³ Archiv Plzeňského rozhlasu, dále také Ulrychová M., 2010

Alexejev, Michail Alexejevič: Vrtochy, poema pro flétnu a komorní orchestr

1981 dir. Josef Blacký PRO

Andersen, Joachim: Valčík (upr. Otmar Mácha st.)

16. 1. 1978 dir. Josef Blacký PRO

Bach, Johann Sebastian: Suita h moll č. 2, BWV 1067

24. 6. 1970 dir. Niklaus Achenbacher PRO

Bárta, Josef: Kvarteto pro flétnu, housle, violu a violoncello in G

další interpr.: Jiří Žilák, Jan Motlík, Ludvík Píza

Bažant, Jaromír: Moje hudba

1. 1. 1986 další interpr.: Jan Sedláček, Jindřich Duras

Bažant, Jaromír: Plzeňské jarní nebe

22. 1. 1979 další interpr.: Plzeňský ženský komorní sbor (sbm. B. Macenauer), Magdalena Spitzerová

Blodek, Vilém: Fantasie à caprice pro flétnu a orchestr (upr. Alois Klíma)

27. 3. 1973 dir. Bohumír Liška PRO

Boccherini, Luigi: Koncert pro flétnu a orchestr D dur

15. 10. 1986 dir. Jiří Malát PRO

Bixi, František Xaver: Koncert pro dvě flétny a orchestr

25. 5. 1978 dir. Bohumír Liška Rudolf Štorek, PRO

Burose, Adolf: Koncertní polka pro pikolu a malou dechovou hudbu (upr.

Karel Koukolík)

- dir. Vlastimil Eichler Plzeňská dvanáctka

Cimarosa, Domenico: Koncert pro flétnu, hoboj a orchestr

11. 5. 1976 dir. Blacký Josef Miloslav Hašek, PRO

Giordano, Massimo: Kvartet pro flétnu, violu a violoncello D dur č. 5,
op. 2

další interpr.: Jiří Žilák, Jan Motlík, Ludvík Píza

Godard, Benjamin: Valčík pro flétnu a orchestr

7. 5. 1976 dir. Petr Vronský PRO

Grétry, André Ernest Modeste: Koncert pro flétnu a orchestr C dur

10. 2. 1977 dir. Bohumír Liška PRO

Haydn, Joseph: Lyrový koncert č. 2

4. – 6. 12. 1967 dir. Josef Blacký Miloslav Vajsochr,
PRO

Hurník, Ilja: Koncert pro flétnu a orchestr

2. 3. 1983 dir. Vít Micka PRO

Jírovec, Vojtěch: Koncertantní symfonie, op. 34

14. 11. 1986 dir. Jiří Malát, další interpr.: Jiří Žilák, Ludvík Píza,
Vladimír Pavlíček, Vladimír Tvrdý

Koželuh, Leopold Antonín: Koncertantní symfonie _____

24. 3. 1977 dir. Josef Blacký, další interpr.: Zdeněk Hebda,
Pavel Zedník, Ludvík Píza, Dagmar
Kristenová

Labický, Josef: Koncert pro flétnu a orchestr

30. 5. 1980 dir. Josef Hercl PRO

Lukáš, Zdeněk: Musica rythmica pro bicí a dechový orchestr

1. 1. 1986 dir. Josef Blacký Jan Sedláček, PRO

Málek, Jan: Bechyňský tanec

7. 6. 1977 dir. Jan Málek Plzeňský lid. Soubor

Málek, Jan: Kvítí milodějně III.

1. 1. 1976 dir. Jiří Štrunc, další intepr.: Jiří Štrunc, Jan
Sedláček, Jan Vacek,
Karel Friesl

Micka, Vít: Sonáta pro flétnu a klavír

10. 7. 1986 další interpr.: Vít Micka

Pepusch, Johann Christoph: Sonáta pro flétnu, hoboj a b. c. g moll

28. 12. 1975 další interpr.: Miloslav Hašek, Ludvík Píza,
František Rezek

Quantz, Johann Joachim: Koncert pro flétnu a orchestr

10. 12. 1985 dir. Vít Micka PRO

Rejcha, Antonín: Koncert pro flétnu, housle a orchestr G dur

13. 5. 1988 dir. Jiří Malát Jan Sedláček, PRO

Rejcha, Antonín: Tři romance pro dvě flétny

7. 7. 1987 další interpr.: Magdaléna Tůmová

Saint-Säens, Camille: Romance pro flétnu, op. 37

28. 6. 1976 dir. Miloslav Bervít PRO

Saint-Säens, Camille: Tarantella pro flétnu, klarinet a orchestr

25. 5. 1977 dir. Josef Blacký Karel Pitra, PRO

Salieri, Antonio: Koncert pro flétnu, hoboj a orchestr C dur

26. 11. 1976 dir. Bohumír Liška Miloslav Vajsochr,
PRO

Semerák, Oldřich: Triology pro flétnu, violoncello a klavír

23. 12. 1982 další interpr.: Karel Friesl, Aleš Terš

Slimáček, Jan: O jaru a lásce, cyklus písní pro soprán, flétnu a klavír

16. 12. 1985 další interpr.: Zuzana Pavlová, Karel Friesl

Závěr

Flétnista Vojtěch Lindaur patřil k lidem, jejichž enormní pracovní nasazení stálo v nepřímé úměře k osobním ambicím a touze po uznání. Stěžejní část jeho profesionální dráhy se odehrála v době, kdy nedocházelo k přílišné medializaci výjimečných osobností. V dnešní době je proto možné dohledat pouze omezené množství článků z regionálního tisku a flétnistova bibliografie se v porovnání se současnými interprety zdá být nepříliš bohatá.

Tím, že se Vojtěch Lindaur rozhodl celoživotně setrvat v divadelním orchestru, zůstane velká část jeho uměleckých výkonů zaznamenána pouze v paměti diváků. V tomto směru záchranou se stalo působení v rozhlase, můžeme dnes jen litovat, že se nedočkal profilového CD tak, jak je to v současnosti u profesionálních a dokonce i mnoha amatérských hudebníků běžné.

Jako osobnost oplýval vlastnostmi, které dobrý interpret potřebuje – talentem, disciplínou, pevnými nervy, houževnatostí a radostí ze hry. Ta byla charakteristická sytým plným zvukem, technickou jistotou, velkým smyslem pro rytmus i hudebním temperamentem. Flétnistova hráčská pohotovost a schopnost improvizace a transpozice se stala pověstná.

Obdivuhodná je také umělcova snaha celoživotně se vzdělávat. I v době, kdy ještě flétnová metodika nedosahovala dnešní úrovně, získával informace z nahrávek a návštěv koncertů domácích i zahraničních flétnistů.

Svým pozitivním přístupem a hráčským nasazením Vojtěch Lindaur ovlivnil během života mnoho kolegů i žáků – a je zřejmé, že i dnes dokáží pamětníci lidské kvality tohoto výjimečného hudebníka vysoce ocenit.

Použité informační zdroje

Almanach 85 let existence VHŠ (1923 - 2008). In: Klub absolventů VHŠ [online]. Praha, 2013 [cit. 2016-03-15]. Dostupné z:

<http://www.kavk.cz/pdf/almanach.pdf>

BOKŮVKOVÁ, Vlasta. Poděkování na závěr jubilejního roku. Plzeňský kulturní přehled. Prosinec 1993, s. 5.

BOKŮVKOVÁ, Vlasta a kol. 50 let Plzeňského rozhlasového orchestru. Plzeň: Esprit Plzeň, 1996.

BRAŠNA, Václav. Divadlo J. K. Tyla v Plzni 1965 - 1975. Plzeň: Západočeské nakladatelství, 1976.

CALTOVÁ, Marie a kol. Divadlo J. K. Tyla v Plzni 1975 - 1985. Plzeň: Tiskařské závody Praha, 1986.

Divadlo J.K. Tyla v Plzni: programový časopis. Plzeň: Divadlo J. K. Tyla, 1956-1988.

DVOŘÁK, Petr. *Zemřel vynikající flétnista Vojtěch Lindaur*. Plzeňský deník, 13, 2004, 29.IV., č. 101, příloha Jaro s deníkem, s. 28 - 1 fot.

FIALA, Jaroslav. *Za flétnistou Vojtěchem Lindaurem*. Plzeňský kulturní přehled Kultura, červen 2004, s. 6 - 1 fot.

FIALA, Jaroslav. 50 let umělecké činnosti Plzeňského rozhlasového orchestru. In: 50 let PRO. Plzeň: KS Esprit, 1996, s. 14-34.

HEJTMÁNKOVÁ, Blanka. Vzpomínka na Plzeň: 40 let Konzervatoře Plzeň. Plzeň: I-Partner, 2001.

HOMAN, Jan. Vzpomínka na karlínskou VHŠ. Informační zpravodaj Klubu absolventů Vojenské konzervatoře – VHŠ Svazu vojáků v záloze ČR, 2004, 80, s. 1.

JANSA, Jindřich. Jak jsem se stal žákem VHŠ. Informační zpravodaj Klubu absolventů Vojenské konzervatoře – VHŠ Svazu vojáků v záloze ČR, 2008, 93, s. 11.

JANSA, Jindřich. Jak jsem se stal žákem VHŠ (2. část). Informační zpravodaj Klubu absolventů Vojenské konzervatoře – VHŠ Svazu vojáků v záloze ČR, 2008, 94, s. 13.

JANSA, Jindřich. Jak jsem se stal žákem VHŠ (3). Informační zpravodaj Klubu absolventů Vojenské konzervatoře – VHŠ Svazu vojáků v záloze ČR, 2008, 95, s. 16.

Klub absolventů VHŠ: Tabulky počtů [online]. 2013 [cit. 2016-03-29]. Dostupné z: <http://www.kavk.cz/pdf/pocty.pdf>

(pd). Když se flétna stane osudem. *Plzeňský kulturní přehled Kultura*. 1997, (červenec), s. 7.

ŠPELDA, Antonín. *Hudební Plzeň 1960-1982*. Plzeň: Národní výbor města Plzeň a Český hudební fond v Praze, 1985.

ŠPELDA, Antonín. Průvodce hudební Plzní. Plzeň: Krajský výbor Svazu zaměstnanců školství, vědy, umění a tisku v Plzni, 1960.

ŠPELDA, Antonín. *Plzeňský rozhlasový orchestr 1946 - 1981*. Plzeň: Hudební redakce Čs. rozhlasu v Plzni, 1982.

TOMAŽIČOVÁ, Jana. Zahraniční zájezdy Plzeňského rozhlasového orchestru. In: *50 let PRO*. Plzeň: KS Esprit, 1996, s. 36-38.

ULRYCHOVÁ, Marta. Flétnista Vojtěch Lindaur. In: *Jižní Plzeňsko : historickovlastivědný sborník muzea jižního Plzeňska v Blovicích*. Blovice: Muzeum Jižního Plzeňska v Blovicích, 2010, (8), s. 85-105.

Archiv města Plzně

Archiv Západočeského hudebního centra

Archiv DJKT

Archiv Konzervatoře Plzeň

Benetková Eva, písemné sdělení.

Legátová Iveta, osobní sdělení.

Šanderová Petra, osobní sdělení.

Trefilová Lucie, MUDr., písemné sdělení.

Ulrychová Marta, písemné sdělení.